SIRADIŞI

Irmak Lisesi Kültür - Sanat Kulübü Yayınıdır. Sayı: 9

- NE KADAR FARKINDAYIZ?
- MODERN ÇAĞIN YAZILARI
- KALEMİMİZDEN DÖKÜLENLER
- ZEYNEP ERDEMSEL RÖPORTAJI
- SOGNARE
- SANAL ÂLEMDE TÜRKÇE
- ATA'YA VEDA
- DÖNÜŞMEK ÜZERİNE
- BİZ ESKİ MİYİZ?
- ITALO CALVINO VE MODERN İNSAN
- İNSAN MAKİNELEŞİYOR
- UÇURTMANIN SÖYLEDİĞİ
- 10 KASIM 1938
- THE PLACE WHERE I ALWAYS FEEL HAPPY
- YODA THE DOG
- FREEDOM OF PRESS

DOSYA: KÜÇÜK PRENS

- ALINTILARLA KÜÇÜK PRENS
- YILDIZLAR REHBERDİR
- BEYAZ PERDEDE KÜÇÜK PRENS
- KÜÇÜK PRENS'TE TATMİNSİZLİK OLGUSU

SIRADIŞI

Ocak 2017 Sayı: 9

İmtiyaz Sahibi
Irmak Okulları Adına
Nazan FETTAHOĞLU
Kurumlar Koordinatörü
Metin YOLERİ
Ortaokul - Lise Müdürü

Editör
Selin TENGİZ
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Yazı Kurulu
Ada ÖZTÜRK
Sıla YURTSEVEN
Ayşegül AĞIR

Dergi Tasarımı
Sedef ULUĞ
Görsel Sanatlar ve Tasarım

Kapak Tasarımı
Sedef ULUĞ
Görsel Sanatlar ve Tasarım

İÇİNDEKİLER

KÜÇÜK PRENS	3
ALINTILARLA KÜÇÜK PRENS	4
YILDIZLAR REHBERDİR - Ayşegül AĞIR 9 B	10
BEYAZ PERDEDE KÜÇÜK PRENS - Almira GÜNER 12 B	12
KÜÇÜK PRENS'TE TATMİNSİZLİK OLGUSU - Sıla YURTSEVEN 9 B, Nil TUNA 9 A	16
NE KADAR FARKINDAYIZ? - Berke ÇALBAŞ 11 A, ÖZGÜR DENİZ KOLDAŞ 11 B,	18
Defne ÇAYIRLIOĞLU, Kerem ATEŞ, Manolya ŞAHİN 11 B	18
MODERN ÇAĞIN YAZILARI - Ada ÖZTÜRK, Sude FETTAHOĞLU 1O B	25
KALEMİMİZDEN DÖKÜLENLER - 9. Sınıf Öğrencileri	28
ZEYNEP ERDEMSEL RÖPORTAJI	30
SOGNARE - Selen YILDIRIM 10 A	33
SANAL ÂLEMDE TÜRKÇE - Caner BOZTEPE, Umut EROL, Lara ÜRKÜN, Şölen CERAN 12 B,	34
Alpin Ege BÜYÜKLÜ 12 A	34
ATA'YA VEDA - Sıla YURTSEVEN 9 B	38
DÖNÜŞMEK ÜZERİNE - Ata IŞIN 10 A, Dilay Janset HAKKO, Sude FETTAHOĞLU 10 B	39
ITALO CALVİNO VE MODERN İNSANIN BÖLÜNMÜŞLÜĞÜ - Alpin Ege BÜYÜKLÜ 12 A,	43
Caner BOZTEPE 12 B	43
BİZ ESKİ BİZ MİYİZ? - Zeynep Sude MİCAN 11 B	46
İNSAN MAKİNELEŞİYOR - Ada ÖZTÜRK 10 B	48
UÇURTMANIN SÖYLEDİĞİ - Arın TÜRK, Derin ERGİN Haz.	50
10 KASIM 1938 - Ezgi Su EROĞLU 9 B	56
THE PLACE WHERE I ALWAYS FEEL HAPPY - Berent BAYSAL 9 B	57
YODA THE DOG - Mirza TAŞPINAR 9 B	59
FREEDOM OF PRESS - Aylin ERDOĞAN 11 B, Zeynep ÖZOĞUZ 9 A	60

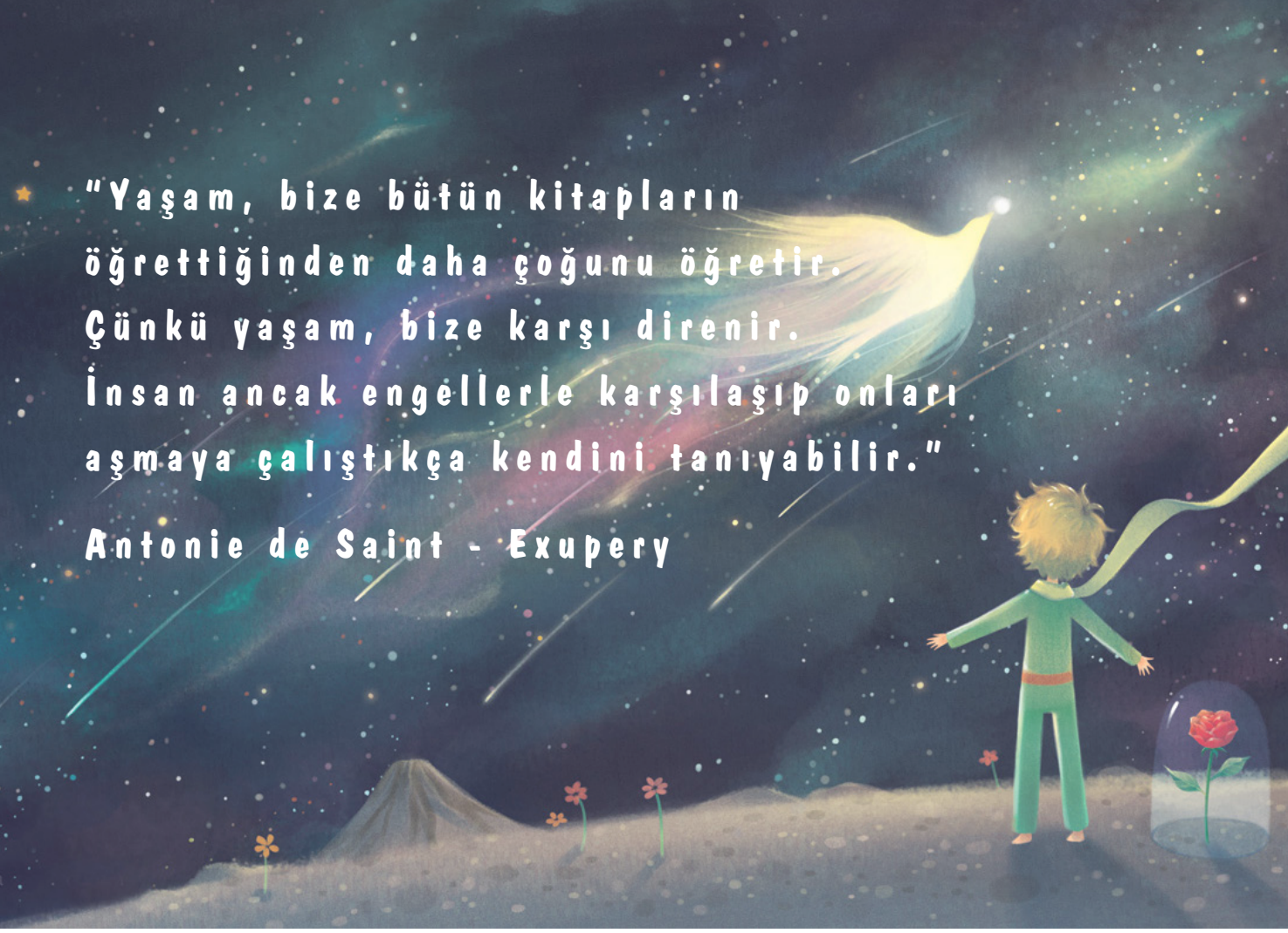

Küçük Prens sorulan sorulara "asla bir açıklama getirmez". Saint de Exupery "büyüklerin aksine" kendisi de açıklamalara gerek duymaz. Biri için doğru olan öteki için de doğrudur, "asıl önemli olan göze görünmeyendir." Dünyaya karşı böyle bir tavır, anlatının temel taşlarından biridir ve görünmez bağları birbirine düğümler. Bu bağlar, öteki unsurlar, hayvanlar çiçeklerle örülürken bunların arasında bir teşebbüs, bir meslek, bir kültür ve bir medeniyet inşa edilir. Tüm bunlar, yazını zenginleştirerek bir sorumluluk üstlenir. "İnsan, ilişkiler yumağıdır" ve temel kavram, kitaptaki her karakteri bu yaratıya dâhil eder. Bazıları hakiki bağları olmadan yalnız kalır çünkü ilişkinin kalitesi bir paylaşım ve içselleştirme gerektirir. İlişki, yaratıcının hayatın içinde konumlanan ve hayata anlam veren eylemidir.

DELPHİNE LACROIX
(Küçük Prensin Evreni-Karakterler ve Gezegenler)

ALINTILARLA KÜÇÜK PRENS

Büyükler sayılardan hoşlanır. Onlara yeni bir dostunuzdan söz açtınız mı, hiçbir zaman size önemli şeyler sormazlar. Hiçbir zaman: "Sesi nasıl? Hangi oyunu sever? Kelebek toplar mı?" diye sormazlar. "Kaç yaşındadır? Kaç kardeşi var? Kaç kilodur? Babası kaç para kazanır?" diye sorarlar. Ancak o zaman tanıdıklarını sanırlar onu. Büyüklere: "Pembe kiremitten bir ev gördüm; pencerelerinde sardunyalar, damında güvercinler vardı." derseniz, o evi bir türlü gözlerinin önüne getiremezler. Onlara: "Yüz bin franklık bir ev gördüm." demeniz gerek. O zaman: "Aman ne güzel!" diye bağırırlar.

“Sadece evcilleştirdiğin kişiyi anlayabilirsin” dedi tilki. “İnsanlarınsa hiçbir şeyi anlayacak vakitleri yoktur. Her şeyi dükkandan hazır alırlar. Ve arkadaşlar dükkanlarda satılmadığı için de insanların arkadaşları yok artık. Eğer bir arkadaşın olsun istiyorsan, evcilleştir beni!”

“Sahibi olmayan bir elmas buldun diyelim, o elmas senindir. Sahipsiz bir ada keşfettin, o ada senindir. Aklına daha önce kimsenin aklına gelmeyen bir fikir geldi, hemen patentini alırsın, senin olur. Madem ki yıldızlara sahip olmak benden önce kimsenin aklına gelmedi, o halde yıldızlar benimdir; çünkü onlara sahip çıkmayı ilk ben akıl ettim.”

Birey Olmak Kendini Yargılamaktan Geçer!

“O halde, kendi kendini yargılarsın sen de” diye yanıt verdi kral. “En zoru budur. Kişinin kendi kendini yargılaması, başkalarının yargılamasından çok daha güçtür. Kendi kendini yargılamayı beceriyorsan, hakikaten bilge kişisin demektir.”

Bakmak ve Görmek Aynı Şey Değildir...

"Sanat şaheserimi büyüklere gösterip, resimden korkup korkmadıklarını sordum. "Şapkadan kim korkar?" demesinler mi! Ama bu bir şapka resmi değildi ki. Bir fili sindirmeye uğraşan bir boa yılanı çizmiştim ben. Bu kez büyükler de anlayabilsin diye, boa yılanının içini çizdim. Büyüklere her şeyi açıklamak gerekir zaten. 2 numaralı resmim de şöyle bir şey oldu:

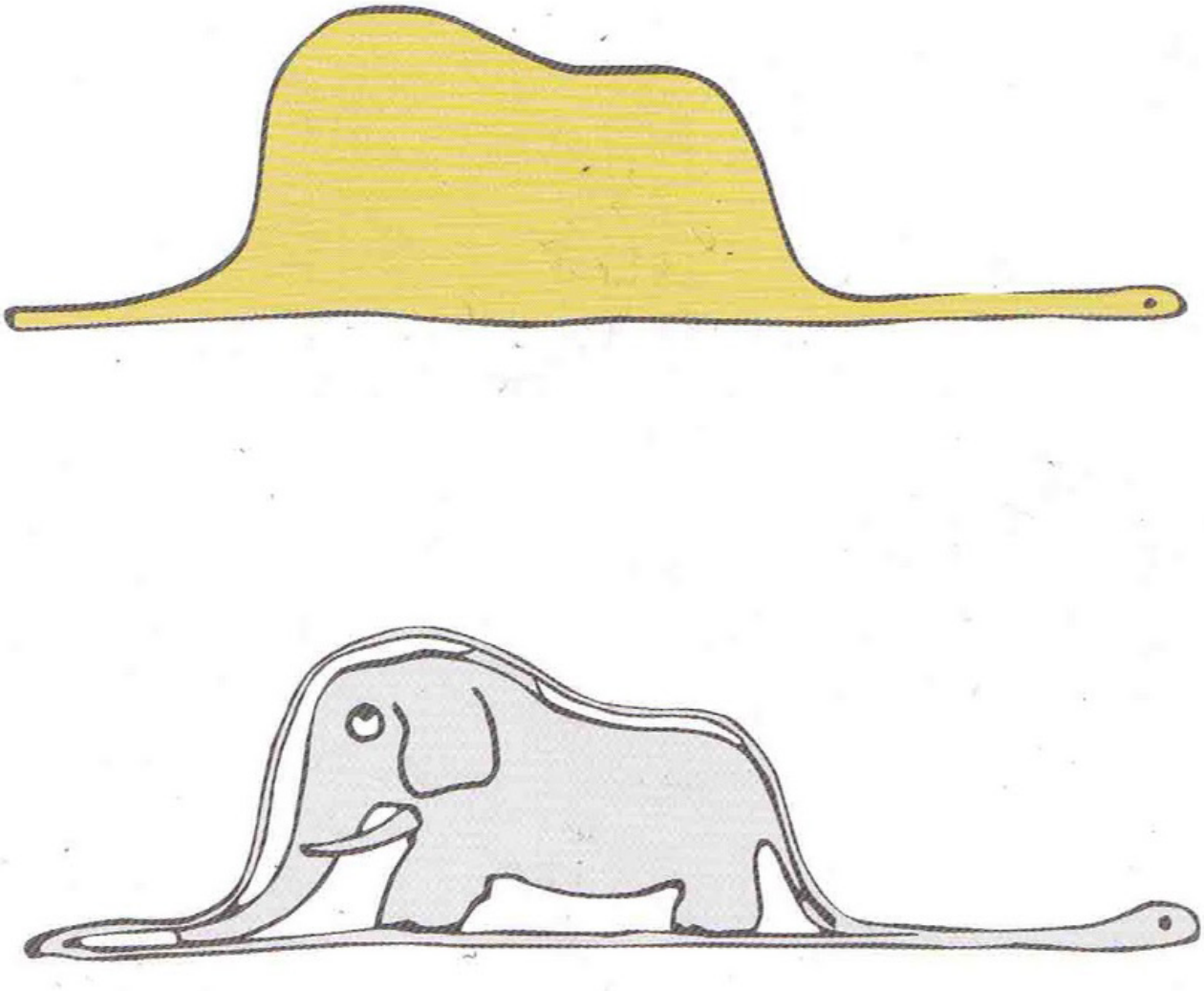

Bunun üzerine büyükler, boa yılanının içini dışını çizmeyi bırakıp kendimi coğrafya, tarih, aritmetik ve dilbilgisine vermemi söylediler."

Gelenekleri Olmalı İnsanın

“Her gün aynı saatte gelmelisin” dedi tilki. “Örneğin öğleden sonra saat dörtte gelirsen, ben saat üçte kendimi mutlu hissetmeye başlarım. Zaman ilerledikçe de daha mutlu olurum. Saat dörtte endişelenmeye ve üzülmeye başlarım. Mutluluğun bedelini öğrenirim. Ama günün herhangi bir vaktinde gelirsen, seni karşılamaya hazırlanacağım zamanı asla bilemem. İnsanın gelenekleri olmalıdır.

“Gözümde hiçbir kıymetiniz yok!”, dedi Küçük Prens güllere. Tıpkı tilkimin bir zamanlarki haline benziyor haliniz. Yüz bin tülki içinde teki bile benim tüilkime benzemez. O dostum oldu benim, şimdi dünyada eşi benzeri yok.”

Güller çok bozuldu bu sözlere.

“Evet, güzelsiniz. Ama boşsunuz. Sizin için kimse yaşamını feda etmez. Yoldan geçen herhangi biri, benim gülümün de size benzediğini söyleyebilir. Ama benim gülüm sizin her birinizden çok daha önemlidir. Çünkü ben onu suladım. Ve onu camdan bir korunakla korudum. Önüne bir perde gererek rüzgarın onu üşütmesini engelledim. Tırtılları onun için öldürdüm (ama birkaç tanesini kelebek olmaları için bıraktım). Onun şikayetlerini ve övünmelerini dinledim. Ve bazen de suskunluklarına katlandım. Çünkü o benim gülüm. Gülümden sorumluyum…”

''Peki insanlar nerde?'' dedi Küçük Prens. '' İnsan kendisini çölde çok yalnız hissediyor.''
''İnsanların içinde de öyle hissedersin.'' dedi yılan. ''Arada pek fark yoktur.''

''Senin gezegenindeki insanlar'' dedi Küçük Prens.
''Tek bir bahçeye beş bin gül dikiyorlar ama yinede aradıklarını bulamıyorlar...''
''Evet bulamıyorlar.'' diye yanıtladım onu.
''Halbuki, aradıkları tek bir gülde ya da bir yudum suda olabilir.''
''Haklısın'' dedim. Bunun üzerine Küçük Prens şöyle dedi:
''Ama gözler gerçeği görmez ki. Yüreğiyle aramalı insan.''

“Şapkanızı aşağı indirmeniz için ne yapmalıyım?” diye sordu Küçük Prens. Ama kendini beğenmiş adam onu duymamıştı. Kendini beğenmiş adamlar, övgü sözleri dışında bir şey duymazlar çünkü.”

“Büyükler bazen çok tuhaf oluyor.” diyerek yolculuğunu sürdürdü Küçük Prens.”

“Bir şeyi anlamaya çalışırken neyi dikkate almam gerektiğini bilmiyordum. Sözlere değil yapılanlara bakmalıydım oysa. Güzel kokularıyla beni öyle büyülemişti ki… Ondan uzaklaşmamalıydım… Onun bana yaptığı o küçük numaraların ardında yatan sevgiyi anlamalıydım…”

“Hiç kimsenin kitabımı özensizce okumasını istemem doğrusu. Bu anılarımı yazarken üzüntülü anlar yaşadım. Arkadaşım, koyun ile beni bırakıp gideli tam altı yıl oldu. Onu burada anlatmaya çabalıyorsam bu biraz da onu unutmamak için. Arkadaşı unutmak çok üzücü bir şey. Herkesin arkadaşı olmamıştır. Arkadaşımı unutursam kendimi o, sayılardan başka hiçbir şeye değer vermeyen büyükler gibi hissederim sonra.”

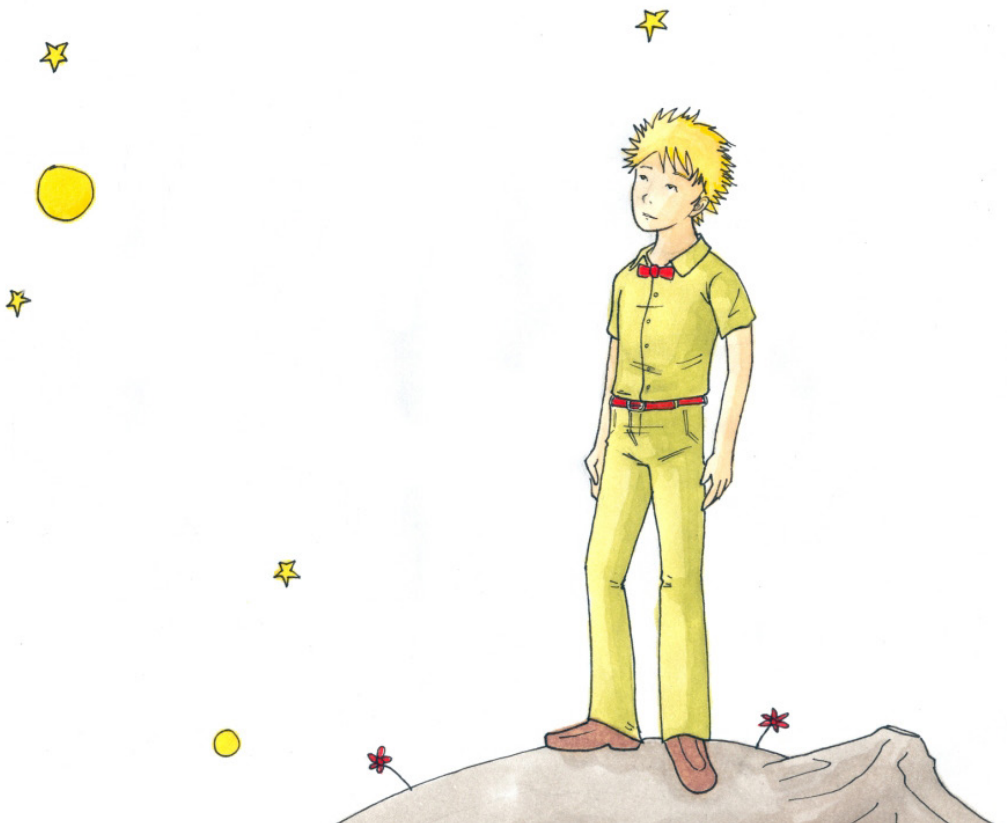

YILDIZLAR REHBERDİR

" Yıldızlar bütün insanların. Ama her insan için aynı değiller. Yolcular için, yıldızlar yol gösterici. Ötekiler için yalnızca gökyüzündeki pırıltılar. Bilim adamları için hepsi birer problem. İş adamı için zenginlik. Ama bütün yıldızlar sessiz. Sen... Yalnızca sen yıldızlara herkesten farklı sahip olacaksın..."

Küçük Prens

Yıldızlar rehberdir birçok kişiye; kalbi kırılmışlara mesela, her gece karanlıkta sırf kendi olduğu için ağlayanlara, sevdiğini kaybedenlere, reddedilenlere... Aslında yıldızlar rehberdir, onlara inan herkese. Zaten bu nedenle yanıldı Küçük Prens de diğer herkes gibi. Çünkü yıldızlardır bazen, o en karanlık geceyi aydınlatan... Onlar ki, herkes size sırtını döndüğünde yanınızda kalıp ihanetin bıçaklarını sırtınızdan çıkarmanıza yardım edenlerdir.

Onlar özeldir ve her biri tektir. Zaten bir kez onlardan yardım aldığınızda ne olursa olsun yedi kez düşer sekiz kez kalkarsınız. Ama sakın onları annenizle ya da en yakın dostunuzla, sırdaşınızla karıştırmayın. Onlar sizin için kıllarını bile kıpırdatmazlar. Sadece yanınızda durup orada olduklarını hissettirirler. O kadar işte.

Tıpkı Küçük Prens'in dediği gibi onlar sadece yol göstericiler. Onun kaçırdığı şeyse herkesin içinde azıcık bile olsa var olan inançlarıdır yıldızlara ve yıldızlar, onlara en az inanana bile yol gösterirler. Kısacası her şeye yardımları dokunur yıldızların.

Acaba Küçük Prens, gerçekte ne düşündü bunları söylerken diye kendime çok sordum. Yoksa bilmiyor muydu, karanlık gecedeki o küçük pırıltıların hepsinin birer umut olduğunu? Belki de bilmiyordu. Ama derler ya; kim bilir?

YUKARI BAK

Kaldır başını ve bak kara gökyüzüne,
Biraz kıs gözlerini ve fark et senin için parlayan yıldızları
Ah! Biliyorum bana inanmıyorsun
peki gözlerinde parlayan o ateş toplarına da mı inanmıyorsun?

yukarı bak,
bırak aksın içindeki zehir,
haykır dünyaya, hayır suratlarına
kırdılarsa seni eğer
ağla bütün gece ama durduğunda
emin ol
bir daha aynı sebeple ağlamayacağına

kaldır başını ve bak aynadaki yansımana,
bak gözlerinin içine ve kabul et acıyı
bırak yaralasın seni, bırak kanatsın,
bırak iyileşsin ve bırak unutulsun

yukarı bak,
bırak aksın içindeki zehir,
haykır dünyaya, hayır suratlarına
kırdılarsa seni eğer
ağla bütün gece ama durduğunda
emin ol
bir daha aynı sebeple ağlamayacağına

Ayşegül AĞIR 9 B

BEYAZ PERDEDE KÜÇÜK PRENS

Küçük Prens (Fransızca özgün adı: Le Petit Prince), Fransız yazar ve pilot Antoine de Saint - Exupéry tarafından yazılan ve 1943'te yayımlanan bir masaldır. Dünyanın en çok satan ve okunan kitaplarından biridir. Eserde bir çocuğun gözünden büyüklerin dünyası anlatılır. Sahra Çölü'ne düşen pilotun Küçük Prens'le karşılaşması ile başlayan kitap, yirmi yedi bölümden oluşur. Özellikle Küçük Prens'in yurdundan ayrılıp altı ayrı gezegene yaptığı gezileri anlatan bölümlerde, bazı tipik yetişkin yaşam biçimlerinin eleştirisi yapılır. Kralın gezegeni otorite tutkusunu, sanatçının gezegeni, kendini beğenmişliği ve sanatçının toplumla yitirmiş olduğu iletişimsizliği, sarhoşun gezegeni, umutsuzluk ve buna dayanan unutma isteğini, işadamının yaşadığı gezegen, amaçsız sahip olma tutkusunu, fenercinin gezegeni anlamsız ve sorgulamaksızın yerine getirilen görev duygusunu, coğrafyacının yaşadığı gezegen ise bilimi kimin için yaptığını unutan bilim adamını ve bilim anlayışını sembolize eder.

Fransız - İtalyan ortak yapımı olan, Mark Osborne tarafından yönetilen, İrena Brignull ve Bob Persichetti tarafından yazılan ve stop motionla bilgisayar animasyonunu birleştiren film, 2015 yılında çıkmıştır.

Filmin baş karakterleri hırslı bir anne, küçük masum bir kız çocuğu ve onların yan komşusu olan yaşlı bir amcadır. Küçük kızın, Küçük Prens ve onun hikâyesiyle tanışması yaşlı amca aracılığıyla gerçekleşir. İlginç şekilde kurulan olay örgüsünü, filmin temasını seyirciye sunmak konusunda inanılmaz başarılı buldum.

Mark Osborne aynı zamanda Kung Fu Panda'nın da yönetmenidir.

Genel olarak filmin konusu, çocukların modern yaşamda nasıl çocukluklarını yaşayamadığına, Küçük Prens'in büyük insanların hayat bakışlarını anlayamamasına ve "büyüklerin dünyasına" bir karşı görüş olarak durmakta. Alt temaların ise çocukluğun kaybı, içindeki çocuğu canlı tutma, modern hayatın sıkıcılığı, herkesin aynı hayatta sahip olması gibi bir sürü ayrı kollara ayrıldığını söylemek mümkün.

Bu yazıda film hakkında sevdiğim sahneler ve küçük ayrıntılardan bahsetmek istiyorum. Eğer filmi izlemediyseniz mutlaka izleyin ve bu yazıya ondan sonra devam edin.

Film akapella bir müzik ve basit çizgilerden oluşan bir animasyonla başlıyor ki bu, insanda sade ve saf bir anlatım söz konusu olduğu duygusu oluşturuyor. Bir çocuğun saflığını konu alacak ve bunu alt teması olarak işleyecek olan bir film için çok uygun bir başlangıç olmuş bence.

Filmin başında anlatılan hikâye, ilerleyen sahneler ve işlenecek olan konular için önemli. Anlatıcı küçükken okuduğu bir kitapta boğa yılanlarının avlarını bütün olarak çiğnemeden yuttuğunu okuduğundan bahsediyor. Ardından anlatıcının bu hikâyeden etkilenerek çizdiği resmi büyüklere gösterdiği bir sahne geliyor. Çocuk çizdiği resmi büyüklere gösterip resimden korkup korkmadıklarını soruyor. Ancak tabii ki bir çocuğun hayal gücüne sahip olmayan ya da hayal gücünü büyüdükçe yitirmiş olan yetişkin, resmi bir şapkaya benzetiyor ve bu yüzden korkmadığını söylüyor.

Aynı zamanda bu sahnede büyüklerin sadece gölge olarak gösteriliyor olması, onların fikirlerinin aslında ne kadar geçici ve yüzeysel olduğuna ya da bu fikirlerin aslında çocuğun geleceği ve masumiyetini yitirmesi noktasında önemli olduğu vurgulanarak bu tarz yorumlardan uzak durulması gerektiği yansıtılıyor olabilir. Çünkü bir sonraki sahnede gölgeler çoğalır ve bu sefer çocuğa bir kaç tavsiye vermeye başlar.(Derslerine çalış, resim çizme !)

Bu sahne aynı zamanda bana yetişkinlerin bakış açısıyla çocuklarınkinin farkını ortaya koyan bir deneyi hatırlattı.

Bu deneyde sağdaki resim hem büyüklere hem de anaokulu çocuklarına gösterilerek otobüsün hangi yöne gittiği sorulugor. Yetişkinler her yöne gidiyor olabilir tarzında cevaplar verirken çocukların çoğu otobüsün sola doğru gittiğini çünkü kapının gözükmediği cevabını veriyor.

"Bana kalırsa bu dünya fazla yetişkinlere göre bir yer olmuş"

Küçük Prens filmindeki şehir; aşırı düzenli, karanlık, iç daraltıcı ve donuk. Anlatıcının dediği gibi " fazla yetişkinlere göre" bir yer. Aynı, örnek aldığı diğer şehirler gibi. Bu karanlık görüntülü şehirde insanlar program ve planlarla, hiyerarşi düzenleriyle ve belli ki yükselen bir nüfus sonucu rekabetle uğraşıyor. Gerçekten önemli olan şeylere vakit ayırmak yerine bütün zamanlarını işe ve paraya aktarıyorlar.

Bu dünyadaki çocuklar ne yapıyor peki? Tabii ki anne babalarının hayallerindeki "başarı" ya sahip olmaya çalışıyorlar. Bazen bu hayaller çocuklardan çok ailelerin hayalleri olmaya başlıyor. Okula gitmeyen çocuk fazla bir tepki göstermezken babasının ağladığı sahne, şu zamanlardaki ebeveynlerin davranışlarını çok güzel örneklendiriyor. Büyük ihtimalle babanın da bu hayali, bu kadar benimsemesinin sebebi; toplumun onun üzerinde yarattığı "çocuğunu prestijli bir okula sokma" baskısından kaynaklanıyor.

Davarda asılı olan propaganda yazıları; "çocukların, baskıcı anne- babalar tarafından yönlendirildiği ve işe yarayan bir meslek sahibi olması, para kazanabileceği ve toplama yararı olan bir işte çalışması önemlidir" gibi dayatmalara da gönderme yapmaktadır.

Sonuç olarak başkarakterimiz, okula kabul edilmiyor ve annesi B planına geçmeyi tavsiye ediyor. Bu plana göre okulun yakınlarında bir yere taşınarak okulu, öğrenciyi kabul etmeye mecbur bırakmayı amaçlıyorlar. Bu vesileyle de kendilerini, o mahallede herkesin gözünü korkutan yaşlı ve garip adamın yan evinde buluyorlar. Eve gidişte kullanılan kimi sahneler duyguları ve bazı olayları çok güzel özetliyor
Bu sahneleri şöyle sıralayabilirim:

Annesinin; " Onlar istese de istemese de Werth Koleji'ne gidiyorsun" dediği sahnede, kızın üzgün ve kaygılı suratının üstüne, okulun görüntüsü yansıyor. Buradan bir kez daha görüyoruz ki kız, aslında bu okula girmeye can atmıyor. Bu noktada annesinin sormayı unuttuğu şey: 'Sen o okula gitmek istiyor musun ?'

Evler birbirlerine o kadar benziyor ki yanlışlıkla evi geçip daha sonra geri dönmek zorunda kalıyorlar.

Filmin bu bölümüne kadar kullanılmış olan soğuk tonlara göre yaşlı adamın evi capcanlı renklerle çevrili. Bu, onun diğer insanlardan farkını açıkça ortaya koyuyor. Buradan yola çıkarak toplumun farklılıklardan nasıl korktuğunu da ele almış film. Sözünü ettiğim durumun, filmin vurgulamak istediği başka bir alt tema olduğunu düşünüyorum.

Farklılıklar ve Farklı İnsanlara Karşı Korku:

Özellikle herkesin aynı yaşamı sürdüğü öne sürülen filmlerde, bu temayı bolca görebiliriz. Farklı olan kişiden korkular ve onun ya deli ya da tehlikeli olduğunu düşünen insan tiplemeleri görürüz. Bu tiplemeler özellikle çocuk filmlerinde karşımıza çıkabilir. Örneğin: Cartoon Network'ün "We Bear Bears" dizisindeki Charlie karakteri gibi.

Ya da daha ünlü olan Grinch hatta UP filmindeki yaşlı adam da sayılabilir bu örnekler arasında. UP filmindeki yaşlı adam, bulunduğu yerde o kadar farklı kalmıştır ki evinin tepesine balon asarak kendini toplumun dışına atmıştır. Onun evi de Küçük Prens'teki yaşlı adamınki gibi diğer gökdelenlerden farklı bir şekilde ortaya çıkan, renkli ve müstakil bir evdir.

Özetlemek gerekirse bunlar, çocuk filmlerinde çok işlenen klasik karakterlerdir. Farklı oldukları için toplum tarafından dışlanmış yalnız kalmış ve yanlış anlaşılmış karakterler. Küçük Prens filminde de bu karakter, yaşlı pilottur.

Günümüz dünyasının sıkıcılığı ve sıradanlığını ele alan bu filmde; Küçük Prens'le tanışan ve yaşadığı dünyanın düzenine hatta renklerine karşı olan bir pilot karakteri ile annesinin tıpkısı olmayı amaçlayan ve bu yaşam biçimine oldukça alışmış görünen küçük bir kız karakterinin, Küçük Prens ve onun hikâyeleri üzerine bir ortak nokta bulmalarıyla başlayan sıcacık ve içten bir hikâyeye tanık olursunuz. Açıkçası bütün filmi analiz etmek isterdim. Ancak, sizin de filmi izleyip filmin mesajlarını algılamaya çalışmanız gerektiğine inanıyorum. Çünkü bu film, sağlam bir kitaba dayanıyor. Dolayısıyla da mesajlar ve önemli temalarla dolu bir film. Ayrıca, her insanın bu mesajları algılayışı farklı olabilir.

Örneğin ben ilk sahneyi; "yetişkinlerin zaman içinde pek çok şeye daha yüzeysel bakar hale gelmesi" olarak yorumlarken okuduğum başka bir yazıda, o sahnenin " her şeyin içinde farklı bir hazine ve gizem olduğunu yansıttığını" görüşü ifade ediliyor.

Tilki, "Önemli olan göze görünmez" diyor. Küçük Prens de bunu tekrar ediyor. Filmin başlangıcında, "içeriden" ve "dışardan" gelen boa çizimleriyle "her şeyin, her varlığın kendi içinde bir hazine, gizemli bir şey keşfetmesi" gerektiğinin bir göstergesi olarak bir ipucu vermişti karakter. Ne denmişti: "Görünüşlerin ötesinde, yalnızca kalp ile keşfedilen ruh vardır."

Bu iki görüşün farklılığı; aslında her filmin, her bireyde ayrı bir duygu uyandırdığını açıkça ortaya koyuyor. Dolayısıyla benim analizimle sizinkinin hiçbir zaman birebir örtüşmeyeceğini rahatça söyleyebiliriz. İşte, tam da bu yüzden hepinize iyi seyirler...

Almira GÜNER 12 B

KÜÇÜK PRENSTE TATMİNSİZLİK OLGUSU

“Sizin dünyada insanlar.” dedi Küçük Prens, “Bir bahçede beş bin gül yetiştiriyorlar, yine de aradıklarını bulamıyorlar.”

“Bulamıyorlar.” dedim.

“Oysa aradıkları tek bir gülde, bir damla suda bulunabilir.”

Küçük Prens, Antoine de Saint - Exupery

ASLA TATMİN OLAMIYORUZ

Her insan doğar, büyür ve ölür. Bu sürece biz “ömür” der ve çeşitli toplulukların parçaları olarak yaşarız. Madem doğduğumuz andan itibaren bir bütünün parçası olmayı öğreniyoruz, o zaman neden hepimiz bu kadar benciliz? Neden asla tatmin olmuyoruz?

Tatminsizlik, memnun olmama durumuna verilen addır. Hepimizin günlük hayatta yaşadığı bir şeydir. Evde pişen yemekten, yeni aldığımız pantolonun üzerimizde duruşundan, büyük beklentilerle aldığımız kitabın sıkıcı gidişatından tatmin olmayabiliriz. Ancak artık tatminsizlik, basit bir is değil de hayata karşı verdiğimiz tepki haline gelmişse ciddi bir sıkıntı var demektir. Günümüz insanları olarak biz önümüze sunulan nimetlerin değerini bilemiyor ve hep daha iyisini isteyip asla tatmin olamıyoruz.

Ne kadar iyi para kazanırsak kazanalım ne kadar iyi işlere girersek girelim bizi asla yeterin-ce Tatmin etmeyen yaşamımızı renklendirmek aslında o kadar kolay ki… Antoine de Saint – Exupery’nin yarattığı ölümsüz kahramanı Küçük Prens’in de dediği gibi “Oysa aradıkları tek bir gülde, bir damla suda bulunabilir.” Binlerce gül yetiştirebiliriz, hayatımızı çalışmaya adayabiliriz, işten kafamızı kaldıramayabiliriz ama en sonunda modern çağ insanının en büyük sıkıntılarından olan tatminsizliği yine hissedeceksek ne anlamı kalır ki? Bazen aradığımız şey gözümüzün hemen önündedir.

Bir labirentin içinde peynir arayışıyla koşuşturan fareler gibi biz de durmadan kendi mutluluğumuzu arıyoruz. Mutluluğun en ufak şeylerde saklı olduğunu fark etmeden koşuyor, koşuyor, koşuyoruz. Bu koşuşturmanın bir sonu olmadığını sadece Küçük Prens gibiler biliyor. Hâlbuki yorucu bir günden sonra gidebileceğimiz sıcak bir ev, annelerimizin sevgiyle pişirdiği her şeyden lezzetli aş, belki de evcil hayvanımızın eve geldiğimizi fark edince çıkardığı neşeli ses, sokakta bize gülümseyen yabancı, yetiştirdiğimiz çiçeğin tomurcuk vermesi… Bunların hepsi mutlu ve tatmin olmak için kocaman sebepler…

Küçük Prens dediği her şeyde haklıdır. Çünkü biz doğup büyüyen ve de ölen modern çağ insanlarıyız. Hayatımızın teknoloji tutsaklığı ile geçtiği bu çağda, vaktimiz su gibi akıp geçiyor. Biz de bu yüzden hayatımızdaki ufak şeyler ile mutlu olmalı, karşımıza çıkan fırsatlardan ve bize sunulan nimetlerden tatmin olmalıyız.

Sıla YURTSEVEN 9 B

DAHA İYİ

İnsanlar neden ellerindeki şeylerden tatmin olmazlar? Belki de çok bencil oldukları içindir, hiç mutlu olmazlar. Belki de genimizde hep daha fazlasını istemek vardır veya belki ailemizin bizi yetiştirme şeklinden dolayı herkesten daha iyi olmayı isteriz. Fakat istediğimize erişmemiz gerçekten mümkün müdür? En sonunda bir yere varabilir miyiz yoksa bu sonsuza kadar devam eden bir zincir mi?

Bana soracak olursanız bence ikinci seçeneğe daha yakınız. Genel olarak baktığımızda hemen hemen tanıdığımız herkes sahip olduklarından daha fazlasını ister. Daha iyi bir telefon, daha iyi bir okul, daha iyi bir iş… "Daha iyi" olan şeylerin sonu yoktur ki… Bu yüzden "Komşunun çimeni her zaman daha yeşildir.", " Komşunun tavuğu komşuya kaz görünür." gibi sözler bize elimizdekinden hep daha iyisi olduğu algısının zihinlerimizde yer ettiğinin göstergesidir.

İnsanlar bu "daha iyi" olanları elde ettikçe daha mutlu olduklarını ifade ederler ama gerçekten mutlular mıdır ya da gerçek mutluluk bu mudur? Son teknoloji, piyasanın en yeni sürümü telefonları, bilgisayarları karınlarında kelebekler uçurmaya yeterli midir? Daha önce ayılıp bayıldıkları yüksek pozisyondaki iş, onlara tatmin etmekte midir?

İnsan bencil bir yaratıktır, bu kesin ama tüm suç kişinin kendisinde mi? Aradığı, kavuşmayı arzuladığı tek şey gerçek mutluluk, onu da yanlış yerde arıyor. Kim bilir, belki bir gün mutluluğa erişir, bahçemizdeki o gülü bulabiliriz.

Nil TUNA 9 A

NE KADAR FARKINDAYIZ?

TATLI YALAN

İnsanlar sadece sosyal varlıklar değildir. Sosyallik, insanlığın tanımıdır. Ateşin keşfi fakat çakmağın milyonlarca yıl gecikmesi, ilk insanların merkezi ateşler etrafında toplanmasını sağlamıştır. Bu ilkel canlılar yemeklerini pişirip ısınırken bir yandan da av hikayelerini anlatmışlar, takaslar yapmışlardır. İşte, insan olmanın ilk kıvılcımı ortaya çıkmıştır. O zamandan beri insanoğlu birbirine yardım eder. İş bölümü yapmaya başlar. Biri çiftçi, biri aşçı, biri usta, biri de öğretmen olmakta özgürdür. İnsanlar bu şekilde uzmanlaşarak karmaşık bir toplum yapısı oluşturmuştur. Her şeyden öte, insanlık artık her dokusu yaşamsal olan devasa bir organizma haline gelmiştir.

Sanayi Devrimi şüphesiz ki insanlık tarihinin en etkili olaylarındandır. Tüm teknolojimizin ve çevremizin süratli değişimi, yaşam tarzımızı da etkilemiştir. Bu olaydan önemli iki sonuç çıkmıştır: İlk sorun, yüzlerce işçinin yerine tek makinenin alabilmesidir. İnsanın iş gücündeki vazgeçilmezliğinin yıkılması, kendi değerini de yıpratmıştır. İkinci sorun ise toplumun lükse alışmasıdır. Daha önce hayal bile edilemeyecek yaşam şartları sıradan olmuştur. İnsanlık, bu yeni rahatlık tarafından esir alınmış ve ondan vazgeçemez bir duruma düşmüştür. Kendi refah düzeyini azaltacak her şeye karşı olmuştur insan, paylaşmak dahil.

Tarihin her döneminde olduğu gibi Sanayi Devrimi sonrası dünyada da talihsizlik boldur. Doğuştan sakat, fakir, dezavantajlı insanlar yok sayılamayacak kadar çoktur. Toplumun tek organizma yapısı, bu insanlara yardım edilmesini ister yani insanların topluma katkı sağlayacakları bir düzeye ulaşmaları istenir. Yardım, bireylerin içinde susturulamaz bir dürtüdür. Yapısı, temeli sosyal olan insan böyle bir varoluşa göz yumamaz. Harekete geçmek, yardımda bulunmak ister insan ancak yapamaz. Neden hareketsiz kalmıştır? Çünkü talihsiz insanlara yapılacak her yardım, kendi ekmeğinden kopan bir parça demektir. Kendine kurduğu minimum yaşama bağımlı hale gelen insan, kendi özünden kopmuştur artık.

İnsan, aynı zamanda gözlemlenebilen evrendeki en zeki varlıktır. Bu özelliğiyle kendine deminki problemden çıkış yolu bulur. Hayatının her alanını ele geçiren teknolojisine bir kez daha uzanır. Amacı bellidir, talihsizliklerden haberi olmayanlara gerçeği gösterecektir. Alır eline telefonu, talihsizliği resmeder. Görevi tamamlanmış, yardım etmiştir.

TATLI YALAN

Kendi özünü kandırarak rahat uyuyabilecektir artık. Bu sırada, toplumun bir başka bireyi eline telefonunu alır. Talihsizliğin fotoğrafları, betimlemeleri düşer karşısına. Dayanamaz onun da özü sızlar. Yardım etme isteği belirir yüreğinde. Oysaki, o da yardım etmez. Türdeşi, bu makineler çağında önemsizleşmiştir onun için. Özünde duyduğu çağrı yeterince etkilemez onu bu sebepten. O da alır telefonunu, paylaşımları bir daha paylaşır. Bu harcadığı çabanın umursama göstergesi olduğu yönünde kendini kandırır. Yardım ettiğini sanarak üstüne hiç bir lüks kaybetmeden derin bir uykuya dalar.

Sosyal farkındalık günümüzde belki de hiç olmadığı kadar diptedir. İnsanların birbirinden haber alamadıkları hatta birbirlerini öldürdükleri dönemlerde bile gerçek dayanışmanın izlerini görürüz. Gerçek yardımlar, gerçek farkındalık, gerçek topluluk vardır bu insanlarda. Onlar doğaya karşı insandır, birliktedir. Makineler ve insanlar çağında ise toplum demek sadece tatlı bir yalan.

Berke ÇALBAŞ 11 A

NE KADAR FARKINDAYIZ?

TOPLUM DUYARLILIĞI VE FARKINDALIK

Toplumların her biri birbirinden çok farklı kültürlere, inançlara ve kurallara sahip. Dünyadaki çeşitliliğin sebebi de tam olarak bu. Hepimizin yaşayış tarzları birbirinden farklı olabilir fakat herkesi ilgilendiren veya toplum içinde gerçekleşen olayların farkında olmamızı sağlayan şey; herkesçe aynı olması gereken duyarlılık, empati gibi insani değerler. Bu duygulara sahip olmayan insanlar hayatlarında başarılı olamayacağı gibi etrafındaki olayların da farkına varamazlar.

İnsani duygularımız bazı durumlarda bastırılabilir. Kimi zaman yaptığımız iş, kimi zaman yetiştiğimiz aile ortamı veya arkadaş seçimi kişiliğimizi ve geleceğimizi şekillendirir. İyi bir gelecek için en temel olan ve insanlığın üzerine kurulduğu duyarlılık, insanların bu duygularını ne kadar kullandığına bağlı olarak ülkelerin gelişmişlik düzeyini de belirler.

Bir olay düşünelim: Bir adam sara krizi geçiriyor ve yalnız, hayatı tehlikede. Siz de bu olayın ilk tanıklarındansınız. Üzerinizde bir yük ve verebileceğiniz iki kararınız var. Bu yükü görmezden gelerek yardıma muhtaç bu insanı zor durumda bırakabilirsiniz veya bulunduğu durumdan onu kurtarabilirsiniz. Onu kurtarmanız demek, bu duyarlılığa sahip olduğunuzu ve olayın ciddiyetini kavradığınızı gösterir. Veya bir fotoğrafçısınız ve görev yeriniz savaşın tam da ortası. Küçük bir çocuğa silah doğrultan bir asker gördünüz. Bu anı fotoğraflarsanız belki de tarihin en iyi ödülünün sahibi siz olacaksınız ama bunun için bir cana kıyacak mısınız?

Birçok durumda, insanlar olayın ciddiyetinde olmalarına rağmen sorumluluklarını reddediyorlar. Çünkü kendi çıkarları o durumu kurtarmaktan çok daha cazip geliyor. Bu gibi durumlarda empati kurmak, anın farkına varmamızı sağlar. Sara hastası olan adamın yerinde olsam silah bana çekilse veya ülke gündemimizde olan Suriye'deki çatışmaların ortasında ben kalsam gibi düşünebilirsek o adamı kaderine terk etmez, o kızın fotoğrafını çekmektense onu kurtarır veya Suriyelileri acımasızca eleştirmez onlara, yardım edebiliriz. İnsani değerlerimizi koruyarak ve toplumda olan olayları takip ederek bunları harmanlarsak diğer insanların hayatlarını değiştirebilir hatta kurtarabiliriz.

Sonuca baktığımızda aslında yapmamız gereken şey, doğuştan sahip olduğumuz insani duygularımızı, yaşayarak ve öğrenerek tecrübelediğimiz toplumsal olaylar ile birleştirmek. İşte o zaman tam bir toplum üyesi, insan ve sosyal farkındalığı yüksek bir birey oluruz.

Kerem ATEŞ 11 B

NE KADAR FARKINDAYIZ?

BAKMAK VE GÖRMEK

İnsanoğlu yaratılıştan beri hareketlerini, arkasında bir "merak" duygusuyla gerçekleştirmiştir. Etrafındaki olayları öğrenme merakı, insanların en doğal ve en içgüdüsel merakıdır. Çünkü bir insan etrafındaki olayları değerlendirip bunu hareketlerine aktarır. İşte bu merakımız sayesinde de ortaya medya çıkmıştır.

Güncel medyanın ortaya çıkması ile hayatımızda yeni kavramlar oluşmuştur. İşte bu kavramlardan bir tanesi de sosyal farkındalık ve duyarlılıktır. Medyanın büyümesi, bizlerin dünyamızda neler olup bittiğini bir hareketle öğrenebilmemizi sağladı. Ellerimizin altında telefonlar, laptoplar, bilgisayarlar var ve bunların hepsi birer medya aracı olarak kullanılabilir. Teknoloji çağında yaşayan bizler her an, her saniye etrafımızda olup bitenlerden haberdar olabiliriz. Peki biz bu olanakların ne kadar farkındayız ve onları ne kadar doğru kullanıyoruz?

Gözde 18 yaşında bir kız. Okula gidiyor, iyi bir aileden geliyor ve istediği her şeyi elde edebiliyor. Gözde, hafta sonlarını evinde bilgisayarında dedikodu sitelerinde geçirmeyi seviyor. Bir pazartesi okula gittiğinde herkesi yas içinde buluyor. Nedenini sorduğunda ise yakındaki bir şehirde bir patlama olduğunu ve yüzden fazla kişinin hayatını kaybettiğini öğreniyor. Bunu öğrenen Gözde çok şaşırıyor hâlbuki o bütün hafta sonunu bilgisayar başında geçirmişti. Bir kere bile açıp haberlere bakmamış mıydı? İşte, bu olay bizlerin etrafımızdaki bütün dedikoduları takip ederken aslında gerçek olayları ne kadar kolay kaçırabileceğimizi gösteriyor.

İnsanoğlu bakmasını çok iyi biliyor. Etrafımıza bakıyoruz; çiçeklere, böceklere bakıyoruz ama aslında önemli olan şeyleri bir türlü görmüyoruz. Teknoloji ile dünya artık ellerimizin altındayken bizler hala o ne giymiş, bu ne yapmış ona bakıp insanların öldüğünü, savaşların başladığını ve insanlığın elden gidiyor olduğunu görmüyoruz.

Defne ÇAYIRLIOĞLU 11 B

NE KADAR FARKINDAYIZ?

ÜÇ MAYMUNU OYNUYORUZ

Günümüz dünyasında toplumlar olarak kendimizi, bazı değer ve olgulardan soyutlayarak adeta izole olmamıza yol açtığımız apaçık ortadadır. Bu ' izolasyonun ' temeli ise topluma ya da ortada söz konusu olan olayın ta kendisine göre değişiklik gösterebilir ki bu da aynı soyutlanmanın farklı açıları olabileceğini göstermektedir. Bu farklı açılara ise birçok farklı örnek vermek mümkündür.

Bazı çocuklar oyuncaklarıyla evcilik oynarken bazılarının ise çocuk yaşta evlendirildiği bir dünyada yaşıyoruz aslında. Şans dünyası burası. Oyuncakları satın alan bu ailelerin ise asıl gerçekliğe göz yumarak kendi ailelerini adeta bir baloncuğun içine kıstırdığını görüyoruz. Ne onlar bu baloncuktan çıkıp gerçeklikle yüzleşmek istiyorlar ne de gerçeklik o balonlarının kalın kabuğunu delip onlara ulaşabiliyor. İki çocuk düşünün, ikisi de aynı kandan aynı candan yapılma. Birisi plastikten yapılma oyuncak trenini zorlukla evinin halısında ilerletmeye çalışırken diğer çocuğumuzun halısı topraktan yapılma engebeli yollara; treni de o gün evine, belki de aç kardeşlerine bir parça ekmek götürebilmek için çamur içindeki çıplak elleriyle çektiği demirden bir vagona dönüşüyor. Ve bu durumda insanı asıl zora sokan ise bu vagonu çeken çocuğu kimsenin görmemesi. Hatta tahmin edebiliriz ki o ekmeği almak için girdiği fırında çalışanlar -ya da köylüler- bile bu çocuk kapılarından çıkar çıkmaz unutuyorlar onu ya da en azından unutmayı tercih ediyorlar. Onu düşünmediklerinde, akıllarına plastik bir tren ve sıcak bir ev geliyor büyük ihtimal.

Ama göz yummak ve unutmaya çalışmak kendimizi gerçeklerden ve farkındalıktan soyutlarken kullandığımız tek yöntem değil tabii ki de. Çoğu zaman bakıyorsunuz ki gerçekliğin üstüne gidiyoruz, kalplerimizde göz yummamızdan kaynaklanan vicdan azabını giderebilmek adına olayların fotoğrafları hakkında gazetelerde makaleler yazıyor, sosyal medyada kampanyalar başlatıyoruz. Evet, olasıdır birkaçımızın içtenlikle farkında olduğu, içtenlikle yardım eli uzattığı fakat bilinmelidir ki daha büyük bir çoğunluğumuz bunları kendimizi farkındalıktan ve gerçeklikten soyutlayışımıza karşılık bir özür olarak yapıyoruz, kendimizi daha da suçlu hissetmemek için.

Medyadan bahsetmiştim. Medya olaylar bu noktaya gelince epeyce güçlü bir faktör. Mademki bir örneğe sığınmak istiyorsunuz, terörden bahsedelim. Eminim hepimiz gazete sayfalarında ya da gerçeklikten kaçmak için sığındığımız sosyal medya platformlarında görmüşüzdür bu haberleri. Yüzleri kan içinde, daha bir yıl önce oynayıp eğlendikleri şimdiyse harabeye dönmüş sokaklarda oturan o esmer çocukları. Başlarının örtüsü toza

ÜÇ MAYMUNU OYNUYORUZ

bulanmış, ellerindeki son yemeği çocuklarına yediren o anneleri ve böylesi fotoğraflara eşlik etsin diye yazılmış iki satır duaları ya da iyi dilekleri. İşte bunu belirtirken eminim ki siz de bu fotoğrafları, yazıları gördünüz ve kalbinizde o ani ağrıyı hissettiniz. Fakat daha da önemlisi, eminim ki onda dokuzunuz o kalp ağrısını görmezlikten geldi ve bir sonraki komik videoya ya da oyuna gönderdiniz düşüncelerinizi, susturdunuz vicdanınızı. Farkında olmak istemediniz olayların, aslında içten içe olmanıza rağmen.

İşte biz böyle toplumlar olduk. Üç maymunu oynuyoruz. Ne duyuyor ne görüyor ne de tek kelime ediyoruz ama bu yapmadığımız eylemleri de istekle, içten bir şekilde yerine getiriyoruz. Farkında olanımız kendinden kaçıyor, olmayanımız da kendisini bile aramıyor.

Özgür Deniz KOLDAŞ 11 B

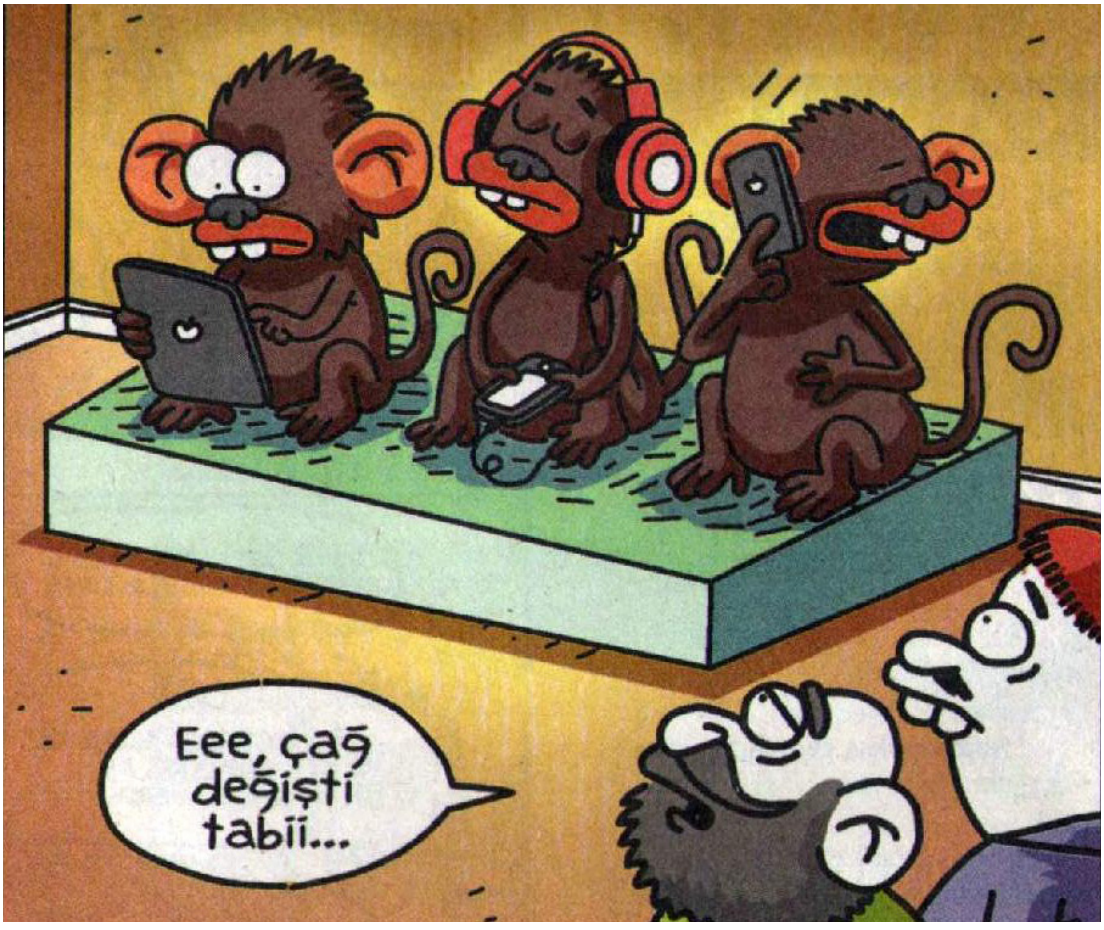

NE KADAR FARKINDAYIZ?

SOSYAL MEDYA VE YARDIMLAŞMA

Teknolojinin gelişmesiyle insanların sosyallik ve yardım anlayışları büyük değişimlere uğradı. Hayatın neredeyse tümü artık sanal bir ortamda. Şimdiki zamanda artık her şey sosyal medya ile bağlantılı. Yaptığımız her şeyi paylaşmaya alışığız. Bazen, bazı şeyleri sırf sosyal medyada paylaşabilmek için yapıyoruz. Ne yazık ki insanlığın en önemli parçalarından biri olan yardımlaşma da gerçekten istenerek yapılan ve alışkanlık haline getirilen bir davranış olmaktan çıktı.

Genel olarak insanlar, sosyal medya ortamlarında kendilerini olduklarından daha iyi göstermeye çalışır. Sosyal medya ortamında olan herkes en az bir kere yardım isteyen bir sayfa veya kurumu "beğenmiş", "paylaşmıştır". Her gün bir sürü kişi bunu yapıyor. Gerçekten yardımcı olan kişilerin arasında da sırf kendilerini daha iyi göstermek için yapanlar, isteyerek yardım edenlerden fazla.

Geçenlerde sosyal medyada popüler olan bir yardım kampanyasını hatırlıyorum. İnsanlar ALS hastalığını araştıran bir kurum için sosyal ortamda videolar hazırlıyordu. Tanıdığım çoğu kişi buna katıldı ve videolar yapıp paylaştı. Video yapan hiçbir tanıdığım kendilerini gösteren bu video dışında bir yardımda bulunmadı. Bu aktiviteyi başlatanlar, bağış vermeyi eğlenceli getirmek için başlattılar ama katılan çoğu kişi sadece paylaşma kısmının ötesine geçemedi. Yani, gerçekten yardım edecek başka hiç bir şeyi yapmadılar.

Günümüzde birbirimize yardım etmek nadirleştiği için insanlar bunu ekstra bir şeymiş gibi görüyor. Dolayısıyla, ihtiyacı olanlara yardımcı edenler ve karşılıksız iyilik yapanlar, toplum arasında gerektiğinden çok daha fazla büyütülüyor. İnsanlar bencilleştiği ve ilgi ihtiyacı duydukları için yardım etmeyi, iyilik yapmaktan çok bunun havasını atmak için yapıyor.

Manolya ŞAHİN 11 A

KALABALIKTA YALNIZLIK

Yalnızlık çoğu insanın korktuğu, kaçınılmaz bir gerçektir. Her insan, hayatında bir kere bile olsa yalnızlık duygusunu tatmıştır. Bir insanın etrafında hiçbir şey veya kimse yoksa o yalnız olarak tanımlanır. Bu tanım yıllardır aynıdır ve insanlar tarafından da böyle benimsenmiştir ancak yalnızlık sadece bundan oluşmamaktadır. Bir insan etrafında kimse yokken yalnız olduğu gibi kalabalığın içinde de yalnız olabilir.

"Kalabalığın içinde yalnızlık" deyişi kulağa saçma ve ironik geliyor olabilir ama insan kendi hayatını düşünerek değerlendirdiğinde, kulağa o kadar da saçma gelmez. Bir odaya tek başına hapsedilmiş bir insan yalnızdır, kimsesi olmayan bir çocuk da yalnızdır. Yalnızlık bu kadardan ibaret değildir ama. Zengin bir ailenin çocuğu olan ve hayatı boyunca bakıcılar tarafından yetiştirilmiş bir çocuk, onca varlığın ve insanın arasında kendini yalnız hisseder çünkü yalnızlık hem kimsesizlik hem de ilgisizliktir. İlgi, her insanın sahip olması gereken bir şeydir ve yaşayan her şey ilgiye muhtaçtır. Eve bir bitki alındığında genellikle bir köşeye konur ve ihtiyaçlarını gidermekten başka bir şeyiyle ilgilenilmez ama o bitkinin ilgiye de ihtiyacı vardır. İlgisizlik belki yetişkinlerde, çocuklar ve yaşlılarda olduğu kadar yalnızlığa yol açmaz ama yetişkinlerde de bir sürü psikolojik neden yalnızlığa yol açabilir. Örneğin bir insan, içinde yaşadığı psikolojik sorunlar nedeniyle yalnız hisseder. Kimsenin onu anlamadığını veya kendisinin yetersiz olduğunu düşünür. Kendini yalnız hisseden bir insan, dışarıdan yalnız gözükmese bile bir insanın düşüncelerinin yalnız olmaması, kendisinin yalnız olmamasından daha önemlidir. Aynı düşünceleri, duyguları paylaştığı bir insana sahip olunca geçer yalnızlık hissi. İnsanın kendini yetersiz hissetme nedeni de karşısındaki insanla aynı duyguları paylaşmadığını düşünmesidir. Yani çoğu psikolojik sorun, yalnızlıkla bağlantılıdır. Kendini yetersiz gören bir insan; boş bir odada da yalnızdır, bir kalabalığın ortasındayken de yalnızdır.

Genel bir tanıma ulaşmak istenirse yalnızlık, hem kişinin kendisinin yalnız olması hem de düşüncelerinin yalnız olmasıdır. Pek çok faktör yalnızlığa yol açtığı gibi yalnızlık da çok fazla probleme neden olmaktadır. Bir insanın etrafında ne kadar kişi olursa olsun, yalnızlık tamamen psikolojiktir ve engellenemez bir gerçektir.

Sude FETTAHOĞLU 10 B

ÜSTÜM BAŞIM YALNIZLIK

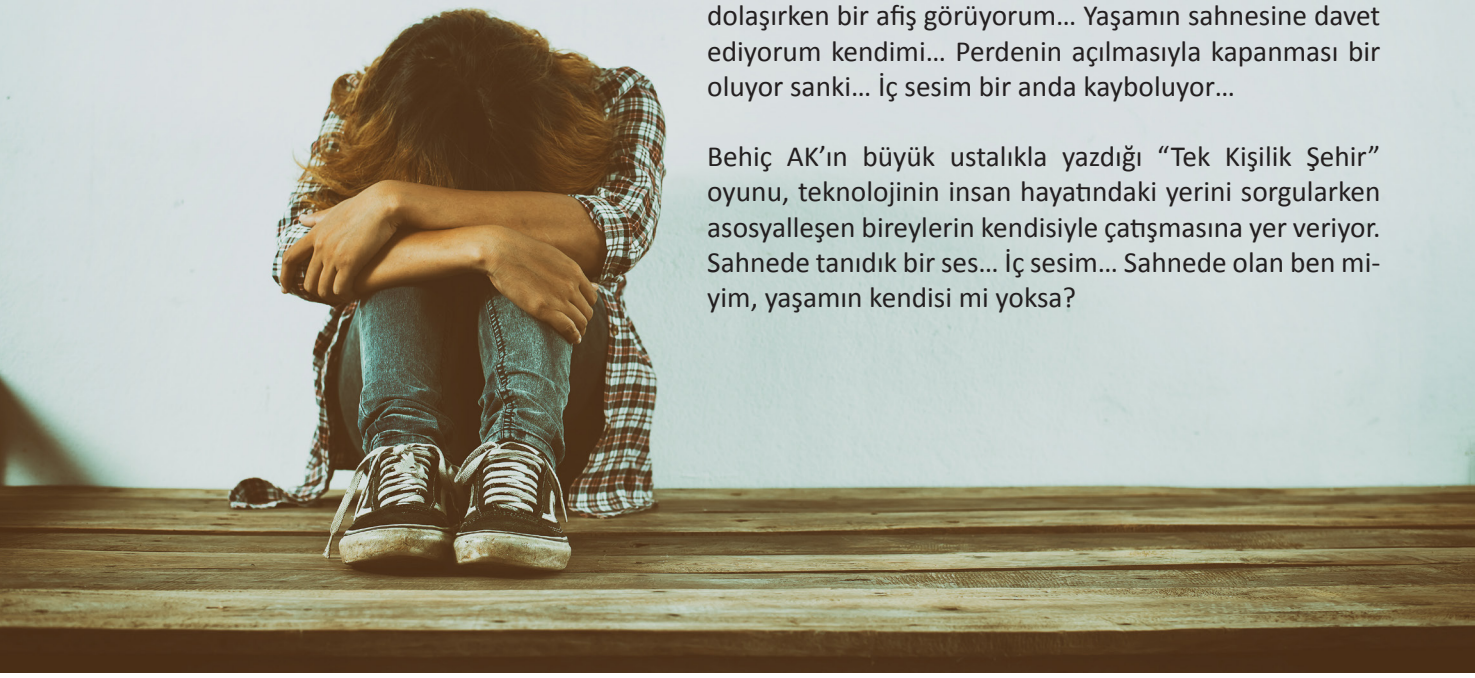

Kalabalıklar içinde yalnız olduğumu hissettiğim bir günü daha geride bırakıyorum. Sokaklarda dolaşmak, yüksek yapıların arasında olmak daha çok boğuyor beni. İçimdeki haykırışları, gözyaşlarım da dindiremiyor artık… Yalnızca yürüyorum… Amaçsız, kimsesiz… Tek kişilik sokaklarda dolaşırken bir afiş görüyorum… Yaşamın sahnesine davet ediyorum kendimi… Perdenin açılmasıyla kapanması bir oluyor sanki… İç sesim bir anda kayboluyor…

Behiç AK'ın büyük ustalıkla yazdığı "Tek Kişilik Şehir" oyunu, teknolojinin insan hayatındaki yerini sorgularken asosyalleşen bireylerin kendisiyle çatışmasına yer veriyor. Sahnede tanıdık bir ses… İç sesim… Sahnede olan ben miyim, yaşamın kendisi mi yoksa?

Yalnız olmak… Milyonların içinde, yalnız hissetmek… Tam olarak buydu yaşadığımız. Bu olmalıydı, en kötü günlerimizde yüzümüze bir tokat misali çarpan gerçek. Bu olmalıydı, bir kişinin bile gidişinin bizi kahretmesini açıklayan formül.

Yalnızlık her zaman bomboş, kapalı bir odada tek başına oturmak değildi. Bazen yalnızlık; kalabalıkların, milyonların, kocaman İstanbul'un içinde gerçekten yanında olduğunu hissettiren kimseyi bulamamaktı. Yalnızlık, yürürken etrafındaki her detayı fark edebilmekti. Ağlamak için sadece iki omzun olması, o omuzların da kendininkiler olmasıydı. Ne kadar acınası dursa da yalnızlık bazen, kendi ayakların üzerinde durup kimseye ihtiyaç duymadan yaşamaktı. Belki, bizi bu kadar duygusuz yapan da kimseye ihtiyaç duymadığımızı sanmamızdı.

İnsanı yalnız hissettirebilecek çok şey var aslında hayatta. Kimisi bir tek kişiye kırmış duvarlarını, o kişiye "her şeyim" demiş ve hayatın anlamını ona yükleyip onu kaybedince de kimsesiz kalmış, hayatının anlamını yitirmişti. Kimisinin etrafı dışarıdan dolu görünen ama içleri boş insanlarla çevrelenmiş. Kimisinin sevdiklerini de hayat almış elinden, kimisi her gün işten eve gelip öptüğü eşinin yanında tatmış yalnızlığı. Pek çok farklı hikâyesi olan insanların tek ortak noktasıdır belki de yalnızlık. Bunca insanı aynı çatının altında toplayan, acımasız sebeptir.

Bu duygudan iki farklı şekilde etkilenir insanlar. Bazıları bu duygu altında ezilir ve hayattan soyutlar kendini. Duvarlar örer kendine ve kendi kabuğunda yaşamayı kabul eder. Bir şekilde, bir yerlere sığınmaya çalışır. Diğer kesim ise ezebildiğini düşünür bu duyguyu. Buna rağmen mutlu olabileceğini… Herkesin sahte olduğuna, onu güçlendirecek tek şeyin de yine kendisi

olduğuna inanır. Başarının mutluluğu getireceğine inanarak çalışır, oyalanır. Şansı yaver giderse yükselir de. Ama başardığı gün şampanyasını tek başına açarken yalnızlık mutlaka kapısını yine çalacaktır. Kimseye ihtiyaç duymadan yaşamak, sandığı gibi kolay değildir. Birinin gülüşü ile mutlu olmadan, birinin kollarına sığınmadan bir ömür yaşamak, akıllı adam işi değildir. İnsan, kendi kendine bir yere kadar yetebilir.

Her küçük şeyi sorguladığımı fakat bunu oturup tartışacak kimsem olmadığını görünce tanıştım ben de kendi yalnızlığımla. Kendi kendime vakit geçirmenin bir yere kadar zevk verdiğini anladığımda fark ettim. Hayalimde biri vardı ve ben o "biri" ile henüz tanışamamıştım bile. Varlığından bile emin olmadığım birine ihtiyaç duyuyordum. Gereksiz ve gürültülü kalabalığı tek kelimesiyle susturacak, bana yaşadığımı hissettirecek tek kişinin o olduğuna inanıyordum. Tüm umudumla oturmuş onu bekliyordum. Umarım fazla geç kalmazdı. Üstüm başım yalnızlık kokmuş, birinin gelip beni kurtarmasını diliyordum.

Ada ÖZTÜRK 10 B

kaleminizden dökülenler

SANATA DAİR...

Sanat; bir duygunun, bir güzelliğin dışa vurulmuş halidir. Bir duyguyu, bir güzelliği dışa vurmak ise hiç kolay değildir. Sanat emek ister, emek de özveri de olmadan bir yaratım sürecine giremezsiniz. Bir eserin yaratım süreci zahmetlidir; gece gündüz birbirine karışır, fedakârlıkların ardı arkası kesilmez. Sabırlı olmak gerekir. Uzun ve zor geçen bir gecenin ardından sabahı beklemek ne kadar zorsa ilmek ilmek işlediğiniz eserinizin nihayete kavuşması için beklemek de aynı derece zordur. Sanat eseri çay gibidir, yavaş yavaş demlemek, tadının oturmasını sağlamak gerekir.

Zeynep ÜRER 9 A

Şiir yalnızlıktır, şehirdir, öfkedir, samimiyettir. İçtendir, gerçektir. Üzerini kapamak için sadece üsluptan ince bir tül olan çıplak ruhtur, duygudur. Uçurumdan boşluğa sebepsizce bağırmak, çayı dilinin yanacağını bile bile kaynar halde içmek, yıldızlı bir gökyüzüyle uyu-yup bulutlu bir güne uyanmaktır. Kâğıdın nefes alması, mürekkebin kanamasıdır. Ateşe odun atmak, yangını söndürmektir. Her şeydir, hiçbir şey değildir şiir. Ama en önemlisi ha-yattır, insandır; ölmemek için değil, yaşamak için yaşamaktır.

Zeynep ÖZOĞUZ 9 A

“Edebiyat, denizde kulaç atmaktır.”

Edebiyat bilinmezlikte kulaç atmakla aynı değerdedir. Bir yazar duygularını ortaya koyduğunda ne çıkacağından emin değildir. Duyguların tercümanı sözcükler, edebiyat bahçesinin kapılarıdır. Bu sözcükler bizi dikenli bir bahçeye ya da gülistana götürebilir, her şey kulla-nacağımız sözcüklerin seçimine bağlı!

Sözcüklere ket vurarak aynı bir şelale gibi çağıldayan düşüncelerinize ket vuramazsınız. Bir yazar ellerine de diline de düşüncelerine de zincir vuramaz. Yazma sürecinde tek yaptığımız sonsuz bir denizde durmadan çırpınmaktır. Dipsiz bir güzellikten ne çıkacağınızı bilemezsiniz. Edebiyatın suları dalgalıdır. Yazar bu denizde kulaç atmayı, vahşi dalgalarla boğuşmayı ister. Ne de olsa bu suları yatıştıran da kudurtan da onun kalemidir.

Duygu ÖZKAN 9 A

“Edebiyat, dil içinde yürümektir.”

Dil, bir milleti ayakta tutan, onun varlığını ve devamını sağlayan, bireylerini birbirine yaklaştırarak onlar arasında birlik kuran millet için çok önemlidir. İnsanların geçmişini öğrenmesinde, gününü yaşamasında, geleceğine yön vermesinde, kişiliğini kazanmasında, aynı dili konuşan insanlarla iletişim kurmasında ve kendisini ifade etmesinde dilin önemi yadsı-namaz bir gerçektir.

Bir milletin kültürel değerlerini oluşturan ve onu ayakta tutan; edebiyatı, sanatı, bilim ve tekniği, dünya görüşünü geçmişten günümüze taşıyan dildir. Dolayısıyla dilin korunmasıyla milli varlığın korunmasını aynı değerde algılamak gerekir.

Dilini kaybeden milletlerin tarih sahnesinden silindikleri de bilinmektedir. Bir milletin dili zarar görürse milli bilinçte, kültür aktarımında sıkıntılar doğabilir. Bu sebeple zorlu bir dil yolculuğuna çıkan, dil işçileri olan yazarlar, şairler dili doğru kullanarak, dilin doğru kulla-nımına okuyucuları teşvik ederek dilin korunmasına katkı sağlayabilirler.

Selin ŞENTÜRK 9 A

Edebiyat, insanın ruhunu yazıya döküş aracıdır. Edebiyat, dilin içinde yürümek, dili anlatım biçimiyle süslemektir. İnsan, kelimeler aracılığıyla ruhunu keşfe çıkar ve bu yolculuktaki edinimlerini onlarla dile getirir.

Aleyna KAMA 9 A

ZEYNEP ERDEMSEL RÖPORTAJI

Drama Öğretmenimiz Sayın Zeynep Erdemsel ile tiyatro ve yaratıcı drama üzerine keyifli bir söyleşi gerçekleştirdik…

1. Siz tiyatroya gönülden bağlı birisiniz. Öncelikle, neden tiyatroyu seçtiniz? Sahne sizin için ne ifade ediyor?

Tiyatroyla derin bir gönül bağım var. Kendimi daha iyi hissettiren başka bir meslek olmadı. Sahne hayatın aynası, kutsal mekânım.

2.Tiyatro serüveniniz nasıl başladı?

Ortaokul yıllarımda başladı tiyatro serüvenim. Kenan Işık'ın yazdığı ''Behçet Beyin Fötr Şapkası'' oyununda oynamıştım ilk kez. Oyunun sonunda, selam sırasında vermiştim kararı. "Tiyatro olmadan asla!" demiştim kendi kendime.

3. Ailenizde tiyatrocu ya da sanatın herhangi bir dalıyla ilgilenen var mıydı? Tiyatroculuğa giden süreçte destekleri oldu mu?

Ailemde benden başka tiyatrocu yok ama sanatçı çok. Bu yolda en büyük desteği kardeşlerimden ve kendisi de sanatçı olan eşimden alıyorum.

4. Tiyatro konusunda oldukça birikimlisiniz. Biz bunu kulüp derslerimizde açık bir şekilde görüyoruz. Hatta oyun da yazıp yönetiyorsunuz. Bir oyunu ortaya çıkarmak için çabalarken neler hissediyorsunuz?

Birikiminiz asla zamanı karşılamıyor. Sürekli yeni şeyler öğrenme ihtiyacı duyuyorsunuz. Bir sanatçı, sürekli öğrenci olmak durumundadır. Çünkü öğrenmeniz gereken sınırsız bir bilgi var ortada tiyatro adına. Bildiğimiz tüm sanat dallarını içinde barındırdığı için, konusu insan olduğu için, hayata dair her şeydir aslında tiyatro.

Bir oyunu ortaya çıkarmak için çabalarken neler hissettiğime gelince: Bana göre ben dünyanın

en güzel, en keyifli mesleğini yapıyorum. Aslında işim son derecede yorucu. Bir projeye başladığınızda artık siz ve tüm hayatınız neredeyse projeye ait oluyor. Zamanınızın büyük bir bölümünü ortaya koyacağınız işe ayırmazsanız iş istediğiniz gibi çıkmıyor. Oyunun metni, rejisi, oyuncusu, oyunculuğu, rol dağılımı, ışığı, kostümü, dekoru, müziği, sahnesi… Bunların her biri için titizlikle çalışmak gerekiyor. Ama tüm bunları büyük bir tutku ile yapıyorum.

5. Bir oyunu izlerken neler ararsınız oyunda?

İyi bir senaryo, iyi bir oyuncu, iyi bir yorum bir araya geldiğinde; o oyun keyifle izlenilir bir oyun olur benim için.

6. Tiyatro mesaj vermeli mi, nedir tiyatronun rolü günümüzde?

Doğası gereği mesaj veriyor. Tiyatro var olduğundan beri oynaması gereken rolü -aynı rolü -oynuyor zaten. Geçmişte de günümüzde de rolü değişmedi. Günümüz koşulları, teknolojik gelişmeler, hızın artarak kazandığı önem ve zamanla yarışıyor olma hali tiyatroya olan ilgiyi azalttı belki de.

7. 2005 yılında uygulanmaya başlanan yapılandırmacı eğitim sisteminin ardından yaratıcı drama çalışmalarının, bir öğretim yöntemi olarak, hem örgün hem de yaygın eğitimde her geçen gün daha fazla talep görmeye başladığını biliyoruz. Peki, nedir bu yaratıcı drama? Bir de sizden dinleyelim.

Yaratıcı dramaya, yaratıcı drama olgusunun bileşenleri ile bir amacı bir düşünceyi yine kendi içinde var olan teknikleri ile canlandırma işi diyebiliriz. Önceden lideri/öğretmeni tarafından belli bir konu için yapılandırılmış, birbirine sistematik biçimde bağlı olan belirli aşamaları içerir. Isınma, etkileşim, iletişim, oluşum, dramatik kurgu-doğaçlama ve değerlendirme şeklinde. Etkili bir eğitim metodu olduğunu söylemek mümkün. Dayatmacı bir eğitim yerine farkındalık kazandırma yoluna giden bir eğitim yöntemi diye düşünüyorum.

8. "Bir eğitim yöntemi" olarak tanımladığınız yaratıcı dramanın bileşenleri için neler söyleyebilirsiniz?

Yaratıcı drama olgusunun bileşenlerini kısaca şöyle açıklayabilirim. Öncelikle olgunun gerçekleşebilmesi için bir lidere/eğitmeni/öğretmeni olmalı. Bir katılımcı gurubu olmalı. Bir mekân olmalı ve bir konu bir amaç olmalı. Konu oldukça geniş düşünebileceğimiz bir bileşen. Hayata dair her şey diyebiliriz. Eğitimci olunca elbette eğitim alanı ile ilgili düşünmek daha çok öne çıkıyor. Hayatın her alanı için ve her yaş gurubu için hem keyifli, hem bol kazanımlı bir süreç.
Olguyu şöyle de açıklayabilmenin bir sakıncası yoktur diye düşünüyorum. Şöyle ki kırklı yaşlarda bir gurubu düşünün. Seçilen konu çok ciddi. Diyelim ki çalıştığınız şirket için kazanımı mutlak hayati bir konu ve bu yöntem aracılığı ile çalışanlarına aktarılacak. Siz sürece başlıyorsunuz ve o ciddi konu ile üç saatlik oturumu çocukluğunuzda sokaklarda oynadığınız oyunlarla, tiyatroda öğrendiğiniz canlandırma metotları ile hoplaya zıplaya eğlenerek geçiriyorsunuz. Sıkıcı bir konferanstan veya günlerce sürecek olan seminer toplantılarından daha verimli daha eğlenceli bir süreci öğrenerek farkındalık kazanarak geçiriyorsunuz.

9. Bir tiyatrocu olmanızın size yaratıcı drama konusunda ne tür katkıları oldu?

Tiyatro ve drama aynı şey değil. Farklı disiplinler. Ancak her ikisi de birbirinin yöntemlerinden faydalanmakta.

Mesela Yaratıcı drama süreç odaklıdır. Şimdi ve burada olgusu ile gerçekleşir. Tiyatro ilerleyen zamanlardaki bir hedef için şimdiki sürece odaklanır. Tiyatro sonuç odaklıdır. Yaratıcı drama süreç odaklıdır. Yaratıcı drama tiyatro yapmak değildir. Tiyatronun canlandırma yöntemini kullanır. Yaratıcı dramada tiyatroda olduğu gibi temel oyunculuk becerisi olma şartı yoktur.

10. Yaratıcı drama yöntemi öğrenciye en temel olarak neleri kazandırır?

Yaratıcı dramanın temel kazanımlarını şöyle sıralayabiliriz. Öncelikle katılımcının yaratıcılığını ve hayal gücünü geliştirir. Empati yeteneği kazandırır, kişinin kendini tanımasını kolaylaştırır, demokratik tutum ve davranış geliştirir. Eleştirel ve bağımsız düşünebilme becerisini, birlikte çalışma becerisini geliştirir, sosyal duyarlılığı arttırır. Dil becerisi gelişir.

11. Son olarak küçük bir oyun oynayalım. Size söyleyeceğimiz kelimelerle ilgili ilk aklınıza geleni bizimle paylaşmanızı rica ediyoruz.

Yaratım: Yeniyi bulmak, ortaya koymak.
Mutluluk: Çocuklarım.
Eğitimcilik: Çok kutsal.
Sanat: Mabedim.
İnsan: "İnsan bir sevgi varlığıdır" der Yunus Emre.

Gerçekleştirdiğimiz bu keyifli söyleşi için Değerli Öğretmenimiz Zeynep Erdemsel'e çok teşekkür ediyoruz.

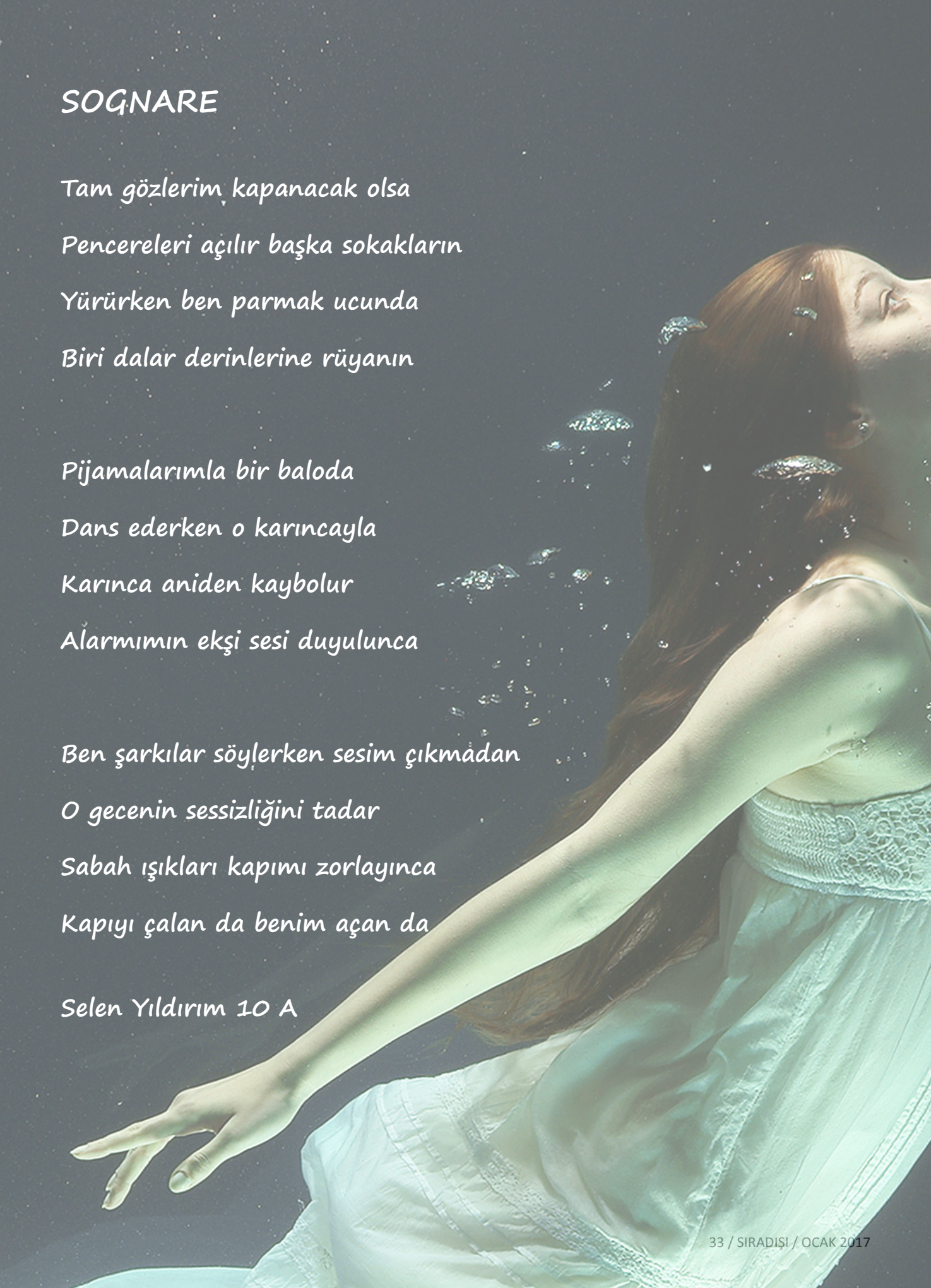

SOGNARE

Tam gözlerim kapanacak olsa
Pencereleri açılır başka sokakların
Yürürken ben parmak ucunda
Biri dalar derinlerine rüyanın

Pijamalarımla bir baloda
Dans ederken o karıncayla
Karınca aniden kaybolur
Alarmımın ekşi sesi duyulunca

Ben şarkılar söylerken sesim çıkmadan
O gecenin sessizliğini tadar
Sabah ışıkları kapımı zorlayınca
Kapıyı çalan da benim açan da

Selen Yıldırım 10 A

SANAL ALEMDE TÜRKÇE

Bardağın içinde Bir Damla Var mı?

Bir duruma yalnızca kötü yanlarından bakmak bana göre değil fakat iyi bir yan göremediğinde, bardağın dolu tarafı var mı diye bakmak çok kolay olmuyor. Bana kalırsa internet, insanları sadece Türkçeye etkileri bakımından değil, yaşayış bakımından da köreltiyor. "Slm cnm" lardan tutun da dile girmiş "okay, bye" sözcüklerine kadar bu körelmeyi net bir biçimde görebiliyoruz. Sorsanız Türkçesini bilmeyecekleri kelimeler var internet kullanıcıları hatta bağımlılarının. Kitap okumaktan hatta "okumaktan" yoksun bu toplumu daha yoksunlaştıran şey diline olan bu etkileriyle internet bana kalırsa. Bu noktada sorun şu ki farkında olmak ve farkındalık yaratmak çok ayrı şeyler. Yine de "Hala bir umut var, olmalı, olsun" demekten başka bir şey gelmiyor elden.

Umut EROL 12 B

Dilimizin Düşmanı

Teknolojinin gelişmesiyle birlikte internet, hayatımızın en önemli ve vazgeçilmez unsurlarından biri haline geldi. İnternet kullanımının insanlığa sağladığı yararları kimse inkâr etmez, edemez ancak keşke bu duruma sadece olumlu taraflarından bakabilseydik. İlişkilerimize, sosyal hayatımıza ve dilimize bir o kadar olumsuz yansımaları olan bir olgudan söz ediyoruz aynı zamanda. Herkesin bir acelesi var, yapması gereken işler başından aşmış sözüm ona. Tüm gün bilgisayar başından kalkmayanların, telefonunu adeta hayati bir organıymışçasına yanından ayırmayanların bile... Bu telaşe içerisinde kimse ne yazdığına dikkat etmiyor haliyle! Sözcükleri kafasına göre kısaltıyor, değiştiriyor insanlar zaman kazanmak için. Şuna adım gibi eminim ki o kısalttıkları sözcüklerinde aslında nasıl yazıldığını bilmeyen ya da yanlış bilen milyonlarca insan var etrafımızda. Tabii bu durum yaratan olarak sadece internet kullanımını öne sürmek gibi bir yanılgıya düşmemek gerek. İnternet kullanımından önce de söz konusu gramer hatalarını görüyor ve biliyorduk ancak internetin hayatımızın vazgeçilmez bir parçası haline gelmesiyle birlikte bu durum daha da kötüye gitti.

Özetle ben internet denen teknolojinin olumlu ve olumsuz yanlarını şöyle bir tarttığımda; bir toplumun en önemli kültürel - toplumsal değeri olan ve o toplumu bir millet haline getiren unsur olarak gördüğüm dili yozlaştıran bu buluşu sinsi bir düşman olarak nitelendiriyorum.

Caner BOZTEPE 12 B

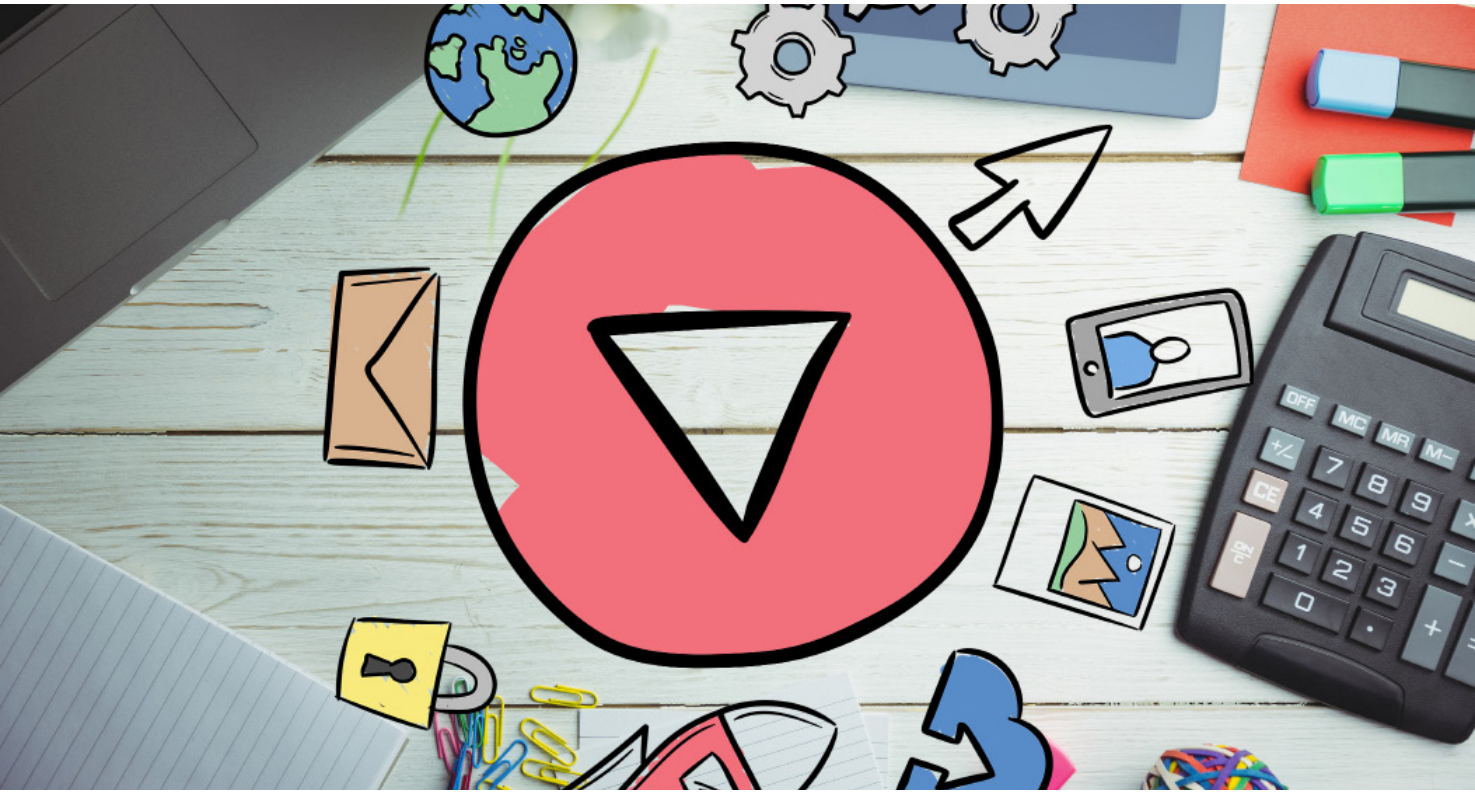

Yaşayan Dil

Dili canlı bir organizma olarak görmek pek de yanlış olmaz sanırım. Çünkü dil, yaşayan bir organizma gibi gelişim ve başkalaşım olaylarını görmemizin mümkün olduğu bir olgudur. Yani dili kullanan bir toplumun, o dili ele alış ve kullanış biçimi; dilin gelişimine iyi veya kötü bir yön verir. Devrin bir anlamda teknoloji devri olduğu gerçeğini, insanların varoluşundan gelen tembellik ile birleştirdiğimiz zaman ortaya hiç de hoş olmayan bir tablo çıkıyor. İnsanlar kendilerini ifadede kısaltmalar ve yanlış kullanımlarda bulunuyor, bu ortam içine doğan nesil söz konusu kullanımlara kulak dolgunluğu geliştiriyor ve dil giderek deforme oluyor. Genele baktığımızda teknolojinin pek çok yararı olduğu inkâr edilemez ama dilimizi de bir o kadar kirlettiği aşikâr.

Alpin Ege BÜYÜKLÜ 12 A

Kötü Dost Sanal Dünya

Günümüzde, tam anlamıyla teknolojinin bir ürünüyüz. Onu yakından takip eder, her şeyden haberdar olmaya çalışırız. Biz onunla, o bizimle içli dışlıdır. Pek yakınımız olan bu teknolojinin bize en kötü davrananı internettir. Bizi olduğumuz gibi kabul etmeyen, sürekli değiştirmeye çalışan kötü bir arkadaş gibidir adeta. Yalan yanlış bilgilerle doldurur bizi kimi zaman, incir çekirdeğini doldurmayacak niteliksiz bilgilerle donandığımıza inandırır bizi üstelik. Kimi zaman da beynimizi yıkar, sorgulamaz inanırız kendisine çünkü o en doğrusunu bilir.

Bunlar dışında en kötüsü de yazım yanlışlarıyla dolu bir ortam sunması, bize dilimizi unutturması, kendi sanal ortamına özgü sanal bir dili bize belletmesidir. Tabii burada tek suçlu

değildir kendisi, hakkını yemeyelim. Daha da trajik olanı bu dili benimseyen, benimseten yani bu ortama dâhil olan senin, benim gibi "iyi yetişmiş" diyebileceğimiz insanların olması. Evet, bu teknoloji hala yazılımlarına her dilden sözlük yerleştirememiş. Bu ne kadar zor olabilir ki? diye düşünüyor insan şöyle bir bakınca. Biz yazarken denetimden geçse kelimeler ne güzel olurdu oysa! Silkinir, kendimize getirirdi belki bizi. Maalesef sanal dünya ile iç içe olduğumuz sürece ve hatalarımızı göremediğimiz sürece güzel dilimizdeki bozulma devam edecek hatta bir çığ gibi birikerek ilerleyecek gelecek nesillere.

Lara ÜRKÜN 12 B

İnternet ve Dil

İnternet, çağımızda en büyük kolaylıklardan biri. Doğru kullanım ile çok iyi amaçlara hizmet edebilecek bir buluş ancak günümüzdeki duruma baktığımızda çoğu zaman dilde yozlaşmaya neden olduğu ayan beyan ortada. Hayatı pratik hale getiren icatlar, insanı kolaylığa sürüklüyor. Toplum kolaylığa alıştıkça da sadece bir "tık" la her işini halletmeyi istiyor. Sürekli bir koşuşturmacanın hâkim olduğu 21. yüzyılda her şey için zaman kısıtlı. Hal böyle olunca, daha az hareket daha çok iş demek oluyor. "Naber?" demek yerine "nbr?" yazmak, bu zihniyete göre bir zaman kazanma yolu. Klavye başında hızla çoğalan gramer yoksunu kitlenin tutumu süreç için tıpkı bir virüs gibi hızla yayılıyor ve bir de bakıyoruz ki anlamsız kelimeler oluşturan bu uydurma kısaltmaları kanıksamışız. Şimdi soruyorum size, bize aslında hepimize; böylesi bir yozlaşmaya sebep olan ya da ona araç internet ne kadar yararlı?

Şölen CERAN 12 B

ATA'YA VEDA

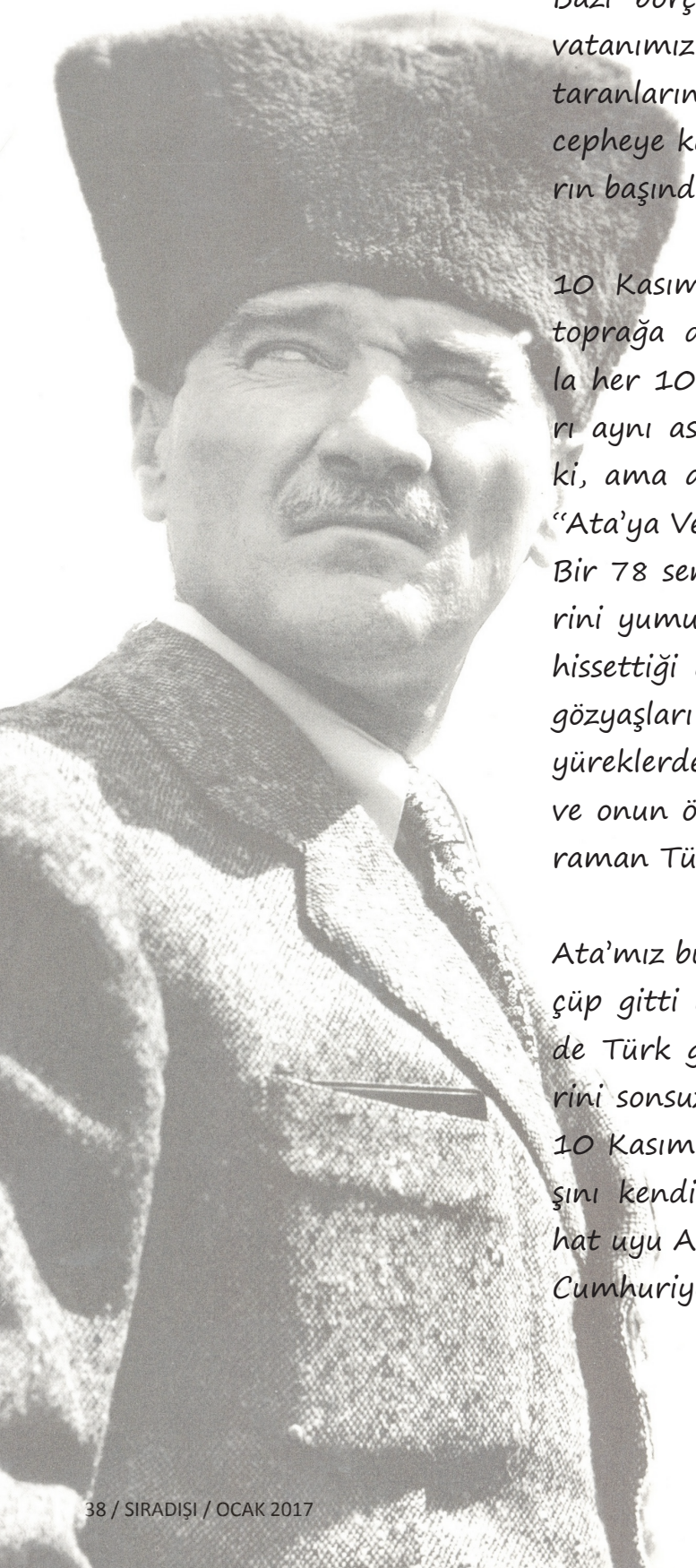

Bazı borçlar ödenmez, derler. Bizim cennet vatanımız Türkiye'yi canı, kanı pahasına kurtaranların hakkını nasıl öderiz? Mehmetçiğin, cepheye kar kış demeden erzak taşıyan anaların başında bir de Mustafa Kemal Atatürk gelir.

10 Kasım 1038'de kaybettik Ata'mızı. Onu toprağa defnederken gözlerden akan yaşlarla her 10 Kasım bizim döktüğümüz gözyaşları aynı aslında. Aradan 78 yıl geçmiş halbuki, ama acımız hiç dinmiyor. Dile kolay olan "Ata'ya Veda" kalbe o kadar da kolay gelmiyor. Bir 78 sene daha geçse de onun hayata gözlerini yumuşunun üzerinden, yine de gönüllerin hissettiği aynı acı ve minnet, gözlerden akan gözyaşları olacak. Nesilden nesle aktarılarak yüreklerde filizlenecek Mustafa Kemal Atatürk ve onun önderliğinde bu ülkeyi kurtaran kahraman Türk milleti.

Ata'mız bu fani dünyadan bir 10 Kasım'da göçüp gitti ancak biz Türk halkı ve en önemlisi de Türk gençliği olarak onun fikir ve ideallerini sonsuza dek ayakta tutacağız. Onu sadece 10 Kasım'da anmakla kalmayıp, hayata bakışını kendi hayatlarımıza taşıyacağız. Sen rahat uyu Ata'm, biz senden miras kalan Türkiye Cumhuriyeti'ne çok iyi bakacağız!

Sıla YURTSEVEN 9 B

Dönüşmek Üzerine

Yalnızlık ***Boşluktur***

İnsanlar çoğu kez kendilerini yalnız hissederler. Yalnızlık arkadaş eksikliğinden veya başkalarıyla birlikte olma arzusundan daha da öteye giden bir duygudur. İşte bu yüzden yalnızlık çok güçlü bir histir. Kafka'nın ünlü eseri olan ''Dönüşüm'', bu kavramın çok güzel anlatıldığı ve insanı oldukça etkileyen bir edebi eserdir.

Yalnızlık, kendini dünyadan kopmuş hissetme ve duygularını ve düşüncelerini paylaşmama duygusudur. Kitabın ana karakteri Gregor Samsa da böceğe dönüştüğü andan itibaren bu duyguyu yaşamaya başlamıştır. Samsa, böcek olduğu için anlaşılmayan bir dille konuşmakta ve kimse onu anlamamaktadır. Ailesi onla iletişim kuramaz, bu yüzden de Gregor, yalnızlık çeker. Hatta onu ziyarete gelen müdürü, Samsa'nın konuşmasını anlamadığı için kendisiyle dalga geçiyor zannetmiştir.

İnsanlar topluluk halinde yaşamak için yaratılmıştır ancak Samsa böceğe dönüştüğü andan itibaren yalnız kalmıştır. Sadece ama sadece odanın bir köşesinden diğer köşesine gider, yemek yer ve uyur. Biri geldi mi hep yatağın altına saklanmaya çalışır. Kız kardeşini korkutmamak için ona görünmez, zaten annesi de onu görünce bayılmıştır. Babası ise onun böceğe dönüşmesine kızmıştır ve bir gün Samsa' yı görünce diye ona elma fırlatır. Bu yüzden Samsa artık babasına da görünmek istemez. Gittikçe köşesine çekilen Samsa, bu saatten sonra daha da yalnızdır.

Günler geçtikçe artık kız kardeşi de onun yanına gelmemeye başlar. Kitapta da bu olay şöyle anlatılmıştır: "Gregor'un yanına sabaha değin artık kimsenin gelmeyeceği kesindi; bu durumda yaşamını şimdi yeniden nasıl düzenleyeceğini düşünmek için demek ki uzun bir zaman vardı.''(42. sayfa) Zaten tek arkadaşı olan kız kardeşinin görüntüsü de artık zihninden kaybolmuştur. Artık Samsa tamamen yalnızdır.

Hayatından bıkan, hayatla bağını tamamen koparan Samsa, kendine bakamaz hale gelmiştir. Ailesinin bile onun ölmesini istediğini kapı aralığından duymuş ve çok üzülmüştür. Kitabın sonunda, evinde ailesiyle ama gerçekte onlardan uzakta, sırtına elma saplanmış olarak ölür. Samsa ölürken bile yalnızdır.

Dilay Janset HAKKO 10 B

Dönüşmek Üzerine
İşçi - İşveren *İlişkisi*

İşçi - işveren ilişkisi işverenin işçiyle yaptığı sözlü ya da yazılı sözleşmeye dayanarak ister bedensel, ister zihinsel nitelikte olsun, herhangi bir işte ücret karşılığıyla işçinin çalışmasıdır. Bu ilişkide her iki taraf da kar amacı güder. Genellikle işveren işçi ne kadar başarılı olursa olsun onu her türlü küçümser.

İşverenin işçi alımında çok seçeneği olduğundan her zaman en az parayı ödeyip en nitelikli insanı arar. Bazen iş verdiği insan bir kere işe bile gelemediğinde hemen fırtınalar koparır ve onun evine gidip onu azarlar. Franz Kafka'nın ''Dönüşüm'' adlı kitabında Gregor Samsa'nın böcek olarak uyandığı sabah işe geç kalmasının ardından Müdür Bey'in birkaç saat sonra Samsa'nın evine gidip onu azarlayıp sayfa 29' da Müdür Bey'in "Sizi ağırbaşlı akıllı bir insan olarak tanıdığımı sanıyordum, şimdi ise ansızın tuhaf davranışlar sergilemeye başladınız. Gerçi patron bu sabah, gelmeyişinizin olası bir nedeni sayılabilecek bir açıklamada bulundu - söyledikleri kısa süre önce size emanet edilmiş olan ödeme makbuzlarıyla ilgiliydi- ama ben böyle bir açıklama biçiminin doğru olamayacağı konusunda neredeyse şeref sözü verdim. Şimdi ise akıl almaz inatçılığınızı görünce, sizi savunmak için en küçük bir istek bile duymuyorum. Üstelik yeriniz de pek sağlam sayılmaz.'' demesi İşverenin aslında işçiyi hiç düşünmediğini ve işçiyi azarlamak için bahane aradığını gösterir.

İşverenin işçiye ihtiyacı oldu kadar işçinin de işverene ihtiyacı vardır. Bu ihtiyaç Franz Kafka'nın '' Dönüşüm'' adlı kitabında da gösterilmiştir. Gregor Samsa'nın işe gidemediği zaman Müdür'ün eve gelip onu azarlamasının ardından Samsa'nın ailesini nasıl geçindireceğini kara kara düşünmesine neden olmuştur. Bu da işçinin işverene ne kadar muhtaç olduğunu gösterir.

İşçinin ne kadar verimli olduğunu işveren görse bile bunu işçiye söylemez. İşçiyi hep kötülemeye çalışır. Franz Kafka'nın ''Dönüşüm adlı kitabında da olduğu gibi Müdür Bey'in Samsa'nın evine gelip bu mevsim Samsa'nın satışlarda çok başarılı olamadığını söylemesi aslında işverenin sürekli olarak işçiye olumsuz yaklaştığını gösterir.

Sonuç olarak işçi ile işveren arasındaki ilişki, işverenin yönettiği bir ilişkidir. Genellikle işçi işverene muhtaç ve hep suçlanan konumundadır. İşçi ne kadar verimli olursa olsun en küçük hatasında bence hak etmediği sözleri duyar ve azarlanır. İşçinin bu durumlardan kaçınabilmesi için hiçbir hata yapmaması ve kusursuz çalışması gerekir.

ATA IŞIN 10 A

Dönüşmek Üzerine İletişimin Yeri

İletişim insanların kişiliğini oluşturan en temel unsurdur. İletişim kopukluğuyla birlikte kişi iç değişimler geçirir, kendi benliğini kaybeder, yabancılaşır ve kendini dış dünyadan soyutlar. Franz Kafka'nın "Dönüşüm" adlı eserinde de görüldüğü gibi iletişim kopukluğu yol açtığı yabancılaşmayla birlikte kişinin iç dünyasını değiştirir.

Bir insanın iletişimsizlik yüzünden iç dünyasının değişmesi onun kendi benliğini kaybetmesine neden olur. Her insan her ne kadar farklı beden ve görünüşe sahip olsa bile onu farklı yapan şey duyguları, düşünceleri, yetenekleri ve iletişim kurma yollarıdır. İletişimsizlik sorunları yaşayan bir insanın içindeki onu farklı yapan iletişim kurma yöntemleri de gideceğinden dolayı zamanla farklı olma özelliğini kaybetmeye başlar. Kendine ait düşünceleri ve kişiliği olmayan bir insan yazısı olmayan bir kitaba benzer, sadece herkes tarafından görünen bir yüzle içi boş bir beden kalır. "Dönüşüm" adlı eserinde ise Franz Kafka dönüşümünden önce her ne kadar insan olsa bile ailesinin ihtiyaçlarını gidermek adına bütün yetenek ve duygularını yok saydığı bir işe girerek her gün aynı rutinle çok sıkı çalışmıştır yani bir robottan farkı kalmamıştır ve gün geçtikçe iletişim kurmaz, düşünmez ve hissetmez olmuştur. Onun bir böceğe dönüşmesi kendi benliğini çoktan kaybetmiş olduğu için aslında sadece bir beden değişiminden ibaret olmuştur. Benliğini kaybetmiş olan insanlar, artık farklı olma özelliklerini kaybettikleri için yabancılaşmaktadır.

Yabancılaşmak ise iletişimsizliğin neden olduğu en büyük sorunlardan biridir. İletişim, insanların yaşamaları için gerekli olan bir unsurdur. İletişim kurarak öğrenir, anlar, keşfeder ve hayatta kalırız. Her ne kadar yeni bilgiler almak için sosyal medya, kitaplar, ansiklopediler olsa bile bunların oluşturulmasındaki en büyük rol gene iletişime aittir. İnsanlar, tarihin en başından bu yana iletişim kurup birbiriyle bilgi alışverişi yaparak keşfetmiş ve gelişmiştir. Yani bir insan çevresiyle iletişimini kaybettiği zaman yeni bilgileri öğrenmemeye başlayarak çağının gerisinde kalır. Yeni bilgiler öğrenerek kendini geliştirmeyen dolayısıyla düşünmeyen bir birey gün geçtikçe kişiliğini hatta onu insan yapan unsurları kaybeder. Örneğin taş devrinden günümüze gelen bir insan her şeyin gerisinde kaldığından dolayı hiçbir şey anlayamaz ve toplum tarafından dışlanarak yabancılaşır. Daha basit bir örnekle çok uzun zaman boyunca evinden çıkmamış ve kimseyle konuşmamış olan biri artık kendine hatırlatmadığı için kim olduğunu unutmuş kendini dış dünyaya karşı tamamen soyutlayarak herkese, çevresine karşı yabancılaşmış olur.

Dış dünyaya, yaşadığımız çevreye, etrafımızdaki insanlara karşı soyutlaşmak iletişimimizi engellerken aynı zamanda yabancılaşmamızı da neden olur. Dönüşüm kitabında dış dünyaya karşı soyutlanma kavramı ele alınıyor. Saatlerce kendini odasına kapatıp çalışan Gregor, günlük rutininde iletişim kuramayacak kadar yoğun olduğundan kendini geliştirmeyi bırakıyor. Her günü sanki onun için önceden planlanmış gibi bir makineye benzeyerek iletişim olmadan sadece çalıştığından dolayı böceğe dönüşmeden önce bile yabancılaşmaya başlıyor. Kendini ailesine, çevresine karşı soyutlaması onun artık bir birey olarak değil sadece çalışmak için yaratılmış bir makine olarak görülmesine neden oluyor. Bu nedenle hiçbir gün işini aksatmadığı halde bir gün geç kalınca müdür hemen denetlemeye geliyor çünkü artık onu hastalanması mümkün, ihtiyaçları olan bir insan olarak değil sadece çalışması gereken bir obje olarak görüyor. Yani soyutlaşmak iletişim yollarımızı da yıkıyor.

Sonuç olarak iletişim; kişinin benliğine, diğer insanlar üzerindeki izlenimine ve çevresine karşı olan uyumuna etki eden bir insanın gelişmesinde, uyum sağlamasında da en büyük rolü oynayan vazgeçilmemesi gereken bir yaşama biçimidir. En önemlisi de bir insanın kim olduğunu ve nasıl bir farklılığa sahip olduğunu gösterir. Bir ayna gibidir, kişiyi yansıtır.

Sude FETTAHOĞLU 10 B

ITALO CALVINO VE MODERN İNSANIN BÖLÜMÜŞLÜĞÜ

Kariyerinde ***"Yazar bir başına var olmaz. Ancak yazdığı yazılarla vardır. Onları çıkardığınızda geriye sıradan bir insan kalır."*** düşüncesiyle ilerleyen,

"Kitap bir alan; okur içine girmeli, dolanmalı, belki kendini kaybetmeli, ama belli bir noktada bir çıkış hatta birçok çıkış bulmalı. Kitap, dışarı çıkabilmek için bir yola koyulma olanağı" görüşüyle eserler veren,

Yazma amacını ***"Bilmediğim şeyleri öğrenmek için yazıyorum."*** diyerek açıklayan bir sanatçı:

Italo Calvino…

''Ben, varlığını insanoğlu olarak gerçekleştirme yolundaki deneyimleri konu alan bir üçlü yazmak istedim: Varolmayan Şövalye'de varlığın fethedilişi, İkiye Bölünen Vikont'ta toplumun dayattığı kırılmaların ötesinde bir bütünlüğe ulaşma arzusu, Ağaca Tüneyen Baron'da bireysel bir kendini belirleme eylemine bağlılık sayesinde ulaşılacak bireysel olmayan bir bütünlüğe ileten bir yol: özgürlüğe yaklaşmanın üç basamağı. Aynı zamanda ''Açık'' diye adlandırılan türden üç öykü olsun istedim ve her şeyden önce, görüntülerin mantık çerçevesinde birbirlerini izleyişinden dolayı, birer öykü olarak ayakta dursunlar, ama gerçek yaşamlarına okuyucuda uyandırdıkları ve önceden kestirilemeyen soru-yanıt oyunlarıyla başlasınlar istedim. Dilerim çağdaş insanın atalarının soyağacı olarak görülsünler, çizdiğim her yüzden çevremizdeki kişilerin, sizin, benim kendimin bazı hatlarımız sezilsin. ''

“Bütün olan her şey böyle ortadan bölünebilecek olsa herkes körelmiş cahil bütünlüğünden sıyrılırdı.”

“İkiye Bölünen Vikont”; sonsuz hayal gücü ve derin dil yetisi ile okurunu her zaman şaşırtmayı, yarattığı dünyaya çekmeyi ve sarsmayı başaran İtalyan yazar İtalo Calvino’nun “Atalarımız Üçlemesi”nin ilk kitabı.

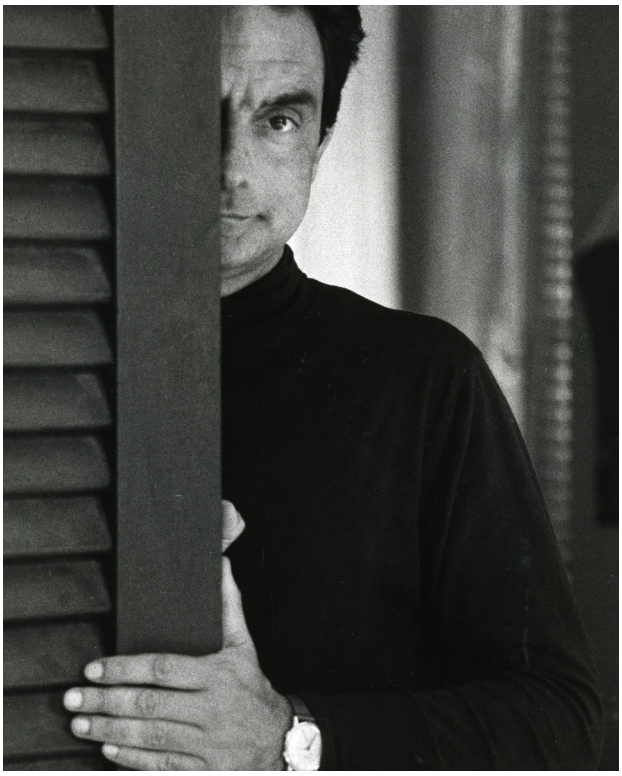

Yazarının 1952 yılında aslında oyun olsun diye yazmaya başladığı roman; savaşta bir gülle tarafından bedeni ikiye bölünen Vikont’un tuhaf hikâyesini anlatıyor. Bedeninin bir yarısında “iyi”, diğer yarısında “ kötü” kişiliğin uç noktalarını yaşayan Vikont’un, yaşadığı topraklara döndüğünde özellikle çevresiyle arasında olanlar üzerinden; insan doğasını, iyi ile kötü arasındaki süresiz savaşı ve aslında aralarında sanıldığı kadar büyük bir fark olmadığını işlerken, tüm bunların ‘savaş sonrası’ yaşanıyor olması da başka bir izleği önümüze getiriyor.

“İkiye Bölünen Vikont’u yazmaya başladığımda, öncelikle eğlenceli bir hikâye yazmak istiyordum, hem kendim eğleneyim diye hem de mümkünse başkaları eğlensin diye: Aklımda ortadan ikiye biçilmiş bir adam imgesi vardı; bu ikiye biçilmiş adam konusunun, insanın bölünmüşlüğünün anlamlı bir konu olacağını, çağdaş bir anlamı olacağını düşündüm: Hepimiz bir biçimde kendimizi tamamlanmamış hissediyoruz, hepimiz bir yanımızla kendimizi gerçekleştiriyoruz, öteki yanımızla değil.”

Her insan iyi ve kötü yönleri ile bir bütündür ve bu bütünlük birçok insanda farklılık gösterir. Bazı insanlar daha iyi bazı insanlar daha kötü olabilir. Modern insanlar, zıtlıklar içerisindeki olumlu taraflarını geliştirip öne çıkararak kötü taraflarından sıyrılabilirler, en azından bunun için çaba gösterirler. Çağdaş insan çağa ayak uyduran insandır. Eğitimli, donanımlı ve saygındır. Gelişen ve değişen yeni durumlara göre kendini daha rahat değiştirebilir, yeni durumlara uyum sağlar. Daha fazla düşünür, daha fazla çözüm üretir, daha fazla sorumluluk alır ve daha duyarlı olur. Çevresinde yaşananlara tepkisini kendine göre gösterir. Bazen koşullara göre acımasız bazen de şefkatli olabilir. Önemli olan her türlü olumsuz koşulda acımasız ve kötü özelliklerini törpülemek, mümkün olduğunca azaltmak, Vikont’un bölünmüşlüğü örneğindeki iyi insan karakterine bürünmektir. İyi, güzel yönleri geliştirerek kendini tamamlamaya çalışan modern bir insan, bölünmüşlüğü de kendi içinde sağlamaya başlamıştır.

Alpin Ege BÜYÜKLÜ 12 A

Calvino'nun bize anlatmak istediği tam da bu bence. Peki, sizce nedir modern insan? Her şeyi bilen sadece iyilik yapmayı düşünen insan mıdır? Bu romanda insanın sadece iyilik yaparak ya da sadece kötülük yaparak yaşayamayacağını öğrendim. Daha doğrusu insanların bunu kabullenemeyeceğinin farkına vardım. Biz insanları iyi ve kötü olarak ayırıyoruz. Ben bu kitap sayesinde bu ayrımın yanlış olduğunu gördüm. Çünkü her insanın içinde iyilik ve kötülük vardır. Sadece bazıları iyi yönlerini, bazıları kötü yönlerini daha fazla ortaya çıkarıyor. Biz de bu yüzden insanları ikiye ayırıyoruz. Asıl ikiye ayrılan kişilerin kendisidir.

İnsanları sen iyisin, sen kötüsün diye eleştirmememiz gerekir. Çünkü her insan içinde ne kadar az olursa olsun iyilik veya kötülük barındırır. İkiye Bölünen Vikont'un sonunda tek bir galip vardır. O da okuyucu.Çünkü bu roman okuyucuya var olan her şeyin anlamının ve öneminin değer kazanmasının ancak ve ancak zıttının da bilinmesi ile mümkün olacağını öğretmeye çalışmaktadır. İnsanları daha iyi anlayabilmek ve tanıyabilmek için okunulması gereken ve anlayabilene çok şey anlatan bir kitap.

Caner BOZTEPE 12 B

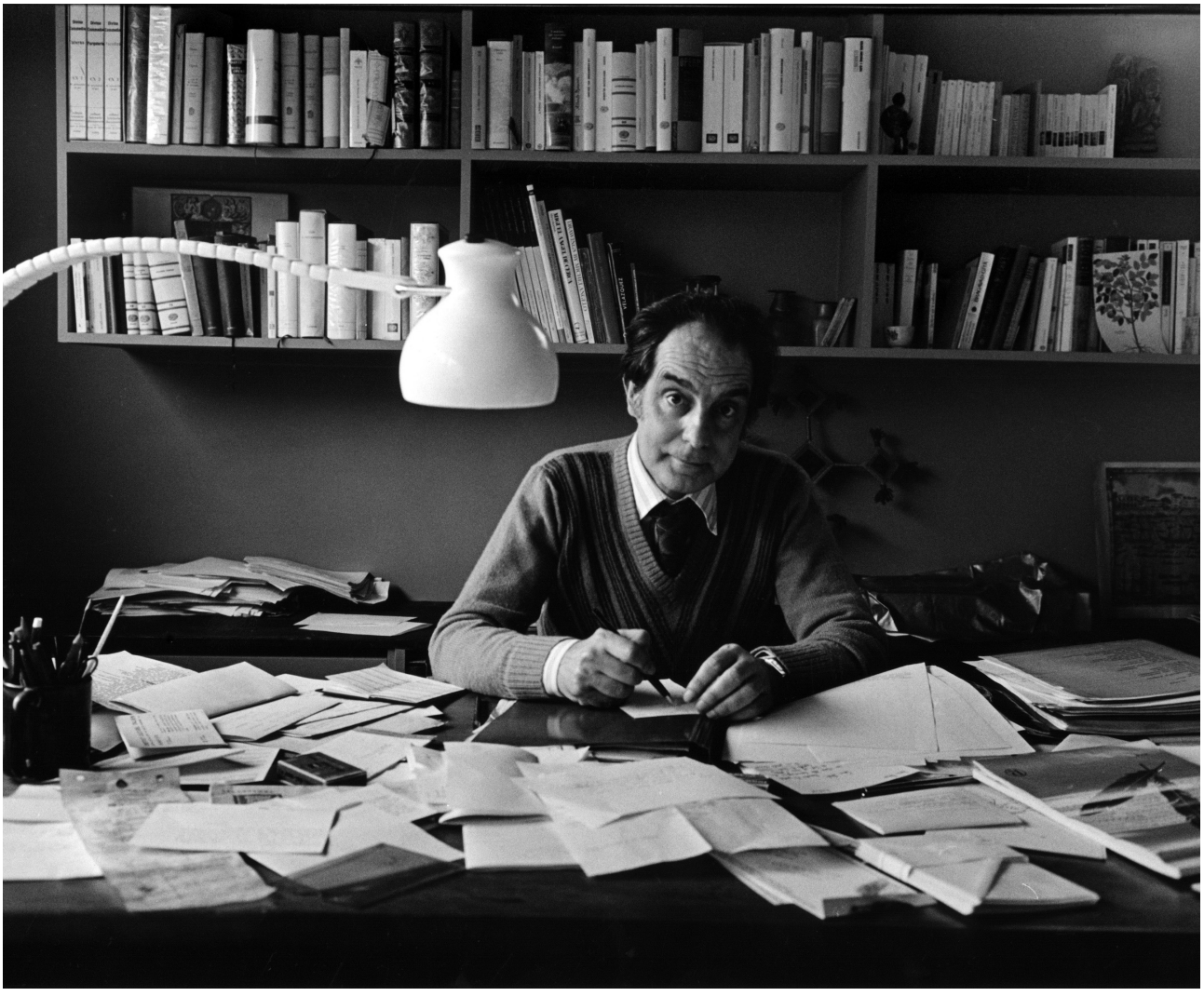

Biz, Eski Biz Miyiz?

İnsanın büyüyünce birçok şey değişir. Gerek fiziksel gerek ruhsal olarak farklılaşır. Hatta zevkleri bile değişir. Bir bakmışsınız o genç yaslarınızda kahkahalarla güldüğünüz espriler, severek izlediğiniz o filmler, size çok anlam ifade eden sözler artık eski mânâsını, o eski heyecanını yitirmiş. Sizce de bu çok ilginç değil mi? Belki de sizlere ilginç gelmeyebilir. Hatta belki de neden bu şekilde düşündüğümü merak edebilirsiniz.

Gençlik; doğruyu yanlışı anladığınız, tehlikeli şeyleri ilk defa tattığınız, ilk serüvenlerinizi yaşadığınız, çok hareketli ve eğlenceli zamanlardır. Karşılaştığınız insanlara: "Gençliğinize dönmek ister miydiniz?" diye sorsanız neredeyse tamamı bu soruya "Evet!" diye cevap verecektir. Çünkü o dönemde her şey daha tatlı, yeni gelmiştir onlara. Ne yapıldıysa ya da ne yaşandıysa daha güzeldir o zaman, daha özeldir kendilerince. Ama dediğim gibi "o dönemde". Keşke

insan yaşı ilerlediğinde de aynı şeyleri hissedip aynı şeyleri düşünse. Büyüyünce çoğu şey anlamını yitirmese keşke.

Ünlü romancı Oscar Wilde'nin de dediği gibi "Ruh ihtiyar doğar fakat gençleşir, hayatın da komedisi bu. Vücut da genç doğar gitgide ihtiyarlar. Bu da hayatın trajedisi." Son derece güzel ve anlamla bulduğum bu sözlerin ardından ben de küçük bir şey eklemek istiyorum: Şu Küçücük dünyada hayatımız hızla geçen, kısa bir zaman dilimi. Bu süreçte gerek ruhumuzda gerek anlayış ve düşüncelerimizde gerekse maddesel gerçekliğimizde, olumlu veya olumsuz yönde değişen birçok şey var. Şimdi, sizlere sunu sormak istiyorum: Her şeyin sürekli değiştiği bu düzen içerisinde biz, eski biz miyiz?

Zeynep Sude MİCAN 11 B

İNSANLIK

ADA ÖZTÜRK 10 B

Her sabah, öğlen, akşam, daha doğrusu her günümüz, bir şeylere yetişme telaşıyla çürüyüp gidiyor. Kimi baba kızını gün içinde ancak o uyurken görebiliyor, kimi anne çalıştığı için çocuğunu bir bakıcının eline veriyor ve tüm gün görmüyor. Ayrıca kimi çocuğa, artık iki makine bakıyor. Sabah erkeden uyanıp işe yetişme telaşıyla başlıyor gün ve belki de tüm gün, gün ışığı görmeden, o şirket duvarlarının arasında geçiyor. Öğrenci kitabından kaldıramıyor başını. Tuvalet ihtiyacını giderebilmesi için bile verilen süre: beş dakika. Eskisi gibi ailece buluşmalar, piknikler, akşam yemekleri yok artık. O kadar heves, anı, heyecan ve uğraşla alınmış olan evler, tüm gün boş kalıyor.

Kendi hayatımı düşünerek yazıyorum bunları. Sabah ben okula, annem ve babam işine yetişme telaşıyla uyanıyor, bir "günaydın" diyecek vakit kalmıyor belki de. Okul çıkışı antrenmana koşturuyorum. Annem ve babam, hala çalışıyor oluyor. Akşam geç geliyorum eve. Herkes farklı saatlerde acıkmış, yemeğini yemiş oluyor. Tek başıma yemek yediğim sofrada, belki de beş sandalye fazla. Babam ve annemle konuşmak istesem, biri yurt dışından gelen mail ve aramalarla, bir diğeri de müşterileriyle ilgilenmekle meşgul oluyor. Şimdi size sormak istiyorum. Yarın öleceğinizi bilseydiniz, sevdiklerinizle daha fazla anı biriktirmiş olmayı dilemez miydiniz? Hemen onları arayıp görmek mi isterdiniz, yoksa oturup ölmeyi mi beklerdiniz? Otuz saniye içinde hala yaşıyor olacağımızın garantisi yokken, nereye bu telaş?

Hangi saniyelerin hayatımızın son saniyeleri olduğu-

MAKİNELEŞİYOR

nu bilmezken, bir hafta sonra, belki aylar, belki seneler sonra yapacağımız planlardan fazla kolay bahsetmiyor muyuz? Sevdiklerimizi kaybettiğimizin haberi kulağımıza geldiğinde, onunla geçirmediğimiz her saniye için pişman olmuyor muyuz? İnsanlar olarak her şeyin değerinin onları kaybettikten sonra farkına varmıyor muyuz? Daha fazla zamanımız kalmadığında mı pişman olacağız bir avuç para için ter döktüğümüz saatlerden? Veya evdekileri tek tek öpmeyip kapıyı çektiğimiz her günden?

İnsanlığın beyni makineleştikçe, duyguları da kayboluyor, farkında değiliz. Duygusuzlaşıyoruz. Acıma, sevme, üzülme... Hepsi kayboluyor duygularımızın. Mutlu olmak sevdiğimizden gelen bir sözün sonucuyken, şimdi dışarı çıkıp nefes alabildiğimiz beş dakikanın verdiği, basit bir duygu. Sevmek, sevdiğimiz kişiyi sürekli görmek istemek, onsuz bir gün geçirince boşlukta hissetmek, değer vermek ve onu mutlu etme uğraşlarının oluşturduğu bir duyguyken, şimdi eşimizi tüm gün görmediğimizin farkında bile değiliz. Oysa yapabileceğimiz en güzel şey, sevmek.

Umut Dünyası

Umut, bir kimsenin kişisel yaşamındaki olay ve durumlarla ilgili olumlu sonuçlar çıkabileceği ihtimaline dair duygusal inancıdır, diyebiliriz. İnsanlar bazen istediklerinin gerçekleşmesi veya bekledikleri kişinin (kişilerin) gelmesi için umut ederler. Umut, bazen insanın hayata tutunmasını sağlar. Bu yazımda, umudun insan hayatına olumlu etkisini, Feride Çiçekoğlu'nun "Uçurtmayı Vurmasınlar" adlı kitabından kanıtlayacağım.

İlk olarak, umut etmenin insana verdiği huzuru ele alacağım. İnsan nerede olursa olsun, huzurlu olmak ister. İnsan, ancak umut ettiği zaman huzur bulabilir. Endişelendiği, telaşlandığı zaman umut ederek kendini sakinleştirmeye çalışır. Kitapta umut kavramı; özgürlük, esaret, dayanışma gibi kavramların yanında belirgin olarak ele alınmıştır. Barış, annesinin işlediği suç yüzünden annesi ile beraber hapishanede kalan küçük bir çocuktur. Hapishanede fikir suçundan olsun başka suçlardan olsun hapse düşmüş pek çok insan vardır: Teyzeler, anneler, kızlar... İnci, Barış'ın çok sevdiği, ona ablalık yapan bir mahkûmdur. Bir gün İnci tahliye edilir ve gitmeden önce Barış'a bir gün uçurtma olup geri geleceğini, söyler. Bu sözün üzerine Barış, her gün İnci'nin gelmesini, hiç olmazsa ondan mektup gelmesini bekler. Bir gün İnci'ye kavuşmayı umut eder. Kitapta, koğuştaki kadınlar her gün af çıkması için umut ederler. Ana karakter Barış, televizyonda "Af çıktı." diyen adamı duyduktan sonra af çıkmadığını öğrenince, İnci'ye bir mektubunda "Af çıkmadı. Televizyondaki amca yalan mı söyledi? Sultan teyze diyor ki: Büyüklerimiz yalan söylemezmiş. Hem de yalan söyleyen adamı koskoca televizyona çıkarmazlarmış." (s.56) diye yazar. Hapishanede olanların hepsi farklı farklı şeyler için umut beslerler. Burada görüldüğü gibi, umut etmek insanın hayata tutunmasını sağlar.

İkinci olarak, insanın umudu oldukça pes etmediğinden bahsedeceğim. İnci'ye gönderdiği mektuplarına cevap alamayan Barış, çok üzülür. Mektuplarının "Demir kapılara" takılmış olabileceğini ya da İnci'nin onu unuttuğunu, o yüzden mektup yazamadığını düşünür. Oysa Barış'ın mektupları sansür nedeniyle İnci'ye ulaşmamaktadır. Barış, İnci'den mektup alabilmek için daha önceden memurlukta çalışmış biriyle birlikte mektup yazar. Bunun yanı sıra Filiz, Hacer gibi isimlerle de beraber mektup yazar ve İnci'den en sonunda mektup gelecek umuduyla bekler. Barış'ın bu davranışı, hiç pes etmeden umut etmeye devam ettiğini göstermektedir.

Üçüncü olarak, insanların dışarıdan gelecek bir kişi ya da haberi umut ederek hapishane yaşantısına katlanabildiklerini anlatacağım. Uzun zamandır ziyaretçisi gelmeyen ve mektup almayan Gülsüm Ana'ya üç mektup birden gelir. Görüşe de torunları gelir ve Gülsüm Ana çok mutlu olur. Buna ek olarak hapishanede hiç mektup alamamış, sevdikleri hiç görüş gününe gelmemiş kişiler de vardır. Ancak, bir gün haber alacaklarını umut etmekten hiç vazgeçmezler.

"Uçurtmayı Vurmasınlar "da hapishanede yaşayan ve geleceğe dair umut besleyen, o umutlar sayesinde hâlâ mutlu kimseler vardır. O kimseler hapishanede yaşamalarına, dışarıya rahat rahat çıkamıyor olmalarına rağmen, bir gün dışarı çıkmak umuduyla hayata tutunurlar ve özgürlüklerine kavuşacakları günü umutla beklerler. Son olarak şu yargıya varılabilir: Çok kötü şartlarda olunsa da umut etmek insan hayatını olumlu yönde etkiler.

Derin ERGİN Hazırlık

Özgürlük Üzerine

Özgürlük insanın en temel ihtiyacıdır. Özgürlüğün bir temel ihtiyaç olduğunu anlamamız için maalesef ki elimizden alınması gerekir ama empati yeteneğimizi kullanarak da insanın elinden özgürlüğünün alınmasının nasıl hissettirdiğini anlamamız mümkün. Bu yazımda insanların özgürlüğünün kısıtlanması durumunda ne gibi zorlular yaşadıklarını, Feride Çiçekoğlu'nun "Uçurtmayı vurmasınlar" adlı kitabından kanıtlayacağım.

İlk önce özgürlüklerimiz kısıtlanırsa ne olacağını ele almak istiyorum. Özgürlüğümüz elimizden alınırsa, yani hapse girersek dış dünya ile iletişimimiz azalır, sevdiğimiz aktiviteleri yapamayız ve en önemlisi hapishaneden dışarı çıkamayız. Bu kadar kötü şeyler bir yetişkin için bile zor iken bir çocuk için kâbus olabilir ve çocukların psikolojisini çok kötü etkileyebilir. "Uçurtmayı Vurmasınlar" kitabında hapishanede Barış'ın annesi İnci, Zeynep, Nevin, Gülsüm ana, Sultan Teyze, Filiz, Safinaz, Selma Abla, Sümbül Hanım, Nergis, Gülfidan, Hacer, Melahat, Ayten, Seher Teyze ve Nuran yaşamaktadır. Hapishanede çoğu kişi fikir suçu yüzünden hapistedir. Melahat ve Ayten ise sevdiklerine verilmedikleri için hapistedirler. Barış, annesi hapiste olduğu için ve ona dışarıda bakacak kimse olmadığı için hapishanededir. Kitabın konusu "Hapishanedeki hayat" tır. Örneğin hapishanede gardiyanlar, mahkûmlara insan muamelesi göstermemektedir fakat koğuşta herkes birbiriyle arkadaştır, koğuşta sanki hapishanede değillermiş gibi bir ortam vardır. Bir gün hapishanede yaşayan Barış'ın annesi hastalanır ve hastaneye kaldırılır. Barış'ın annesi hastanedeyken Barış bir polis ile dışarı çıkar ve bir uçurtma görür, yanındaki polise dönüp "Lütfen onu vurmayın!" der.(sf.85) Burada hapishanede yaşayan Barış'ın özgürlüğe ne kadar imrendiğini görebiliyoruz. Ayrıca buradan hapishane hayatının Barış üzerinde ne kadar olumsuz bir etki yarattığını anlıyoruz.

İkinci olarak, özgürlüğü kısıtlanan insanların özgürlüklerini geri alabileceği umudu bile onları çok mutlu eder. Örneğin bir gün koğuşta televizyon izlenirken televizyon-

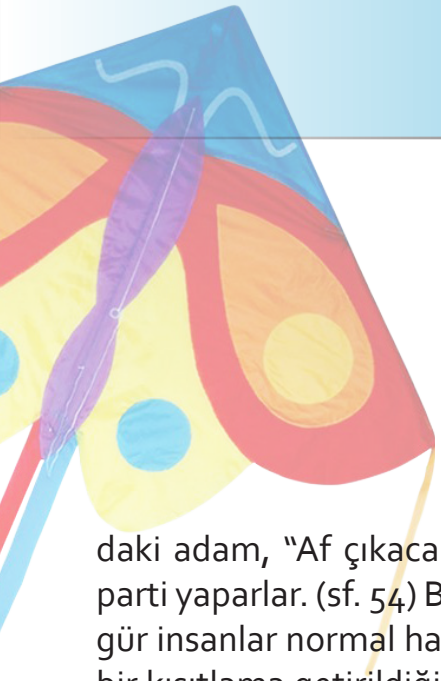

daki adam, "Af çıkacak" der. Bunun üzerine bütün koğuş neşelenir ve mahkûmlar parti yaparlar. (sf. 54) Bu olayda özgürlüğün ne kadar değerli olduğunu anlıyoruz. Özgür insanlar normal hayatta yaptıkları ve üzerinde hiç durup düşünmedikleri şeylere bir kısıtlama getirildiğinde özgürlüğün ne kadar önemli ve değerli bir şey olduğunu fark ederler.

Üçüncü olarak, insanlar özgürlükleri için her şeyi verebilir. Buna en güzel örnek ise Barış'ın İnci'ye " Ben burada olmak istemiyorum, dışarıda bana bakacak kimse olmadığı için buradaymışım. Beni bıraksınlar İnci senin yanına geleyim" (sf. 17)" demesidir. Yani Barış gibi küçük bir çocuğun sahip olduğu tek şey annesidir, özgürlüğü için annesini bırakmaya razı olan küçük bir çocuk bize insanların özgürlükleri için her şeyden vazgeçebileceğini gösteriyor.

Dördüncü olarak, özgürlüğümüz kısıtlanınca bize çok büyük zorluklar doğar. Buna örnek olarak insanların sevdiklerinden ayrı kalması verilebilir. Herkesin bildiği gibi insanların sevdiklerinden özellikle de ailesinden ayrı kalması insanda acılı bir özlem duygusu yaşatır. Safinaz Hanım hapishaneye girdikten sonra çocuklarını görememeye başlayan ve bu yüzden evlat özlemi çeken bir kadındır. Burada asıl mesele Safinaz Hanım'ın kendi çocuklarını görememesi ve evlat özlemi çekmesidir. Özgürlüğü kısıtlanan insanlar sevdiklerini istedikleri zaman göremezler ve onlardan ayrı kalmanın zorluğuyla baş etmek zorunda kalırlar.

Sonuç olarak hapishanede özgürlüklerimiz kısıtlı bir şekilde yaşamanın pek çok zorlukları vardır. Özgürlüğümüz kısıtlanırsa özlem, insan yerine konmama gibi çok büyük dertleri yaşamak zorunda kalırız ve sadece bu iki dert bile hayatı zehir etmek için yeterlidir. Özgürlüklerin kısıtlanmadığı bir dünyada yaşamak, hepimizin hayalidir.

Arın TÜRK Hazırlık

Umut Dünyası

Umut, bir kimsenin kişisel yaşamındaki olay ve durumlarla ilgili olumlu sonuçlar çıkabileceği ihtimaline dair duygusal inancıdır, diyebiliriz. İnsanlar bazen istediklerinin gerçekleşmesi veya bekledikleri kişinin (kişilerin) gelmesi için umut ederler. Umut, bazen insanın hayata tutunmasını sağlar. Bu yazımda, umudun insan hayatına olumlu etkisini, Feride Çiçekoğlu'nun "Uçurtmayı Vurmasınlar" adlı kitabından kanıtlayacağım.

İlk olarak, umut etmenin insana verdiği huzuru ele alacağım. İnsan nerede olursa olsun, huzurlu olmak ister. İnsan, ancak umut ettiği zaman huzur bulabilir. Endişelendiği, telaşlandığı zaman umut ederek kendini sakinleştirmeye çalışır. Kitapta umut kavramı; özgürlük, esaret, dayanışma gibi kavramların yanında belirgin olarak ele alınmıştır. Barış, annesinin işlediği suç yüzünden annesi ile beraber hapishanede kalan küçük bir çocuktur. Hapishanede fikir suçundan olsun başka suçlardan olsun hapse düşmüş pek çok insan vardır: Teyzeler, anneler, kızlar... İnci, Barış'ın çok sevdiği, ona ablalık yapan bir mahkûmdur. Bir gün İnci tahliye edilir ve gitmeden önce Barış'a bir gün uçurtma olup geri geleceğini, söyler. Bu sözün üzerine Barış, her gün İnci'nin gelmesini, hiç olmazsa ondan mektup gelmesini bekler. Bir gün İnci'ye kavuşmayı umut eder. Kitapta, koğuştaki kadınlar her gün af çıkması için umut ederler. Ana karakter Barış, televizyonda "Af çıktı." diyen adamı duyduktan sonra af çıkmadığını öğrenince, İnci'ye bir mektubunda "Af çıkmadı. Televizyondaki amca yalan mı söyledi? Sultan teyze diyor ki: Büyüklerimiz yalan söylemezmiş. Hem de yalan söyleyen adamı koskoca televizyona çıkarmazlarmış." (s.56) diye yazar. Hapishanede olanların hepsi farklı farklı şeyler için umut beslerler. Burada görüldüğü gibi, umut etmek insanın hayata tutunmasını sağlar.

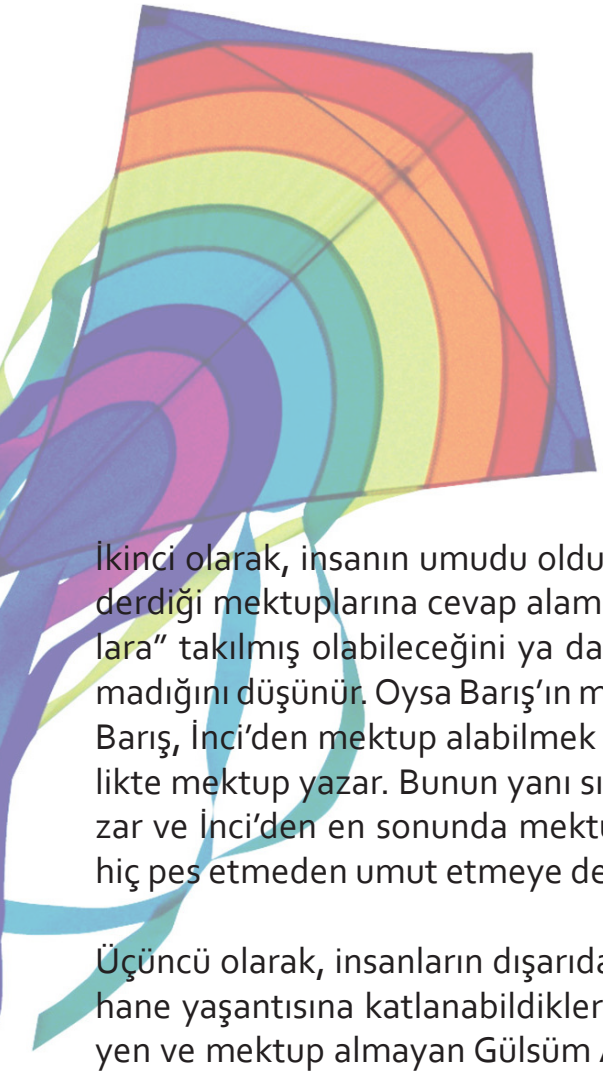

İkinci olarak, insanın umudu oldukça pes etmediğinden bahsedeceğim. İnci'ye gönderdiği mektuplarına cevap alamayan Barış, çok üzülür. Mektuplarının "Demir kapılara" takılmış olabileceğini ya da İnci'nin onu unuttuğunu, o yüzden mektup yazamadığını düşünür. Oysa Barış'ın mektupları sansür nedeniyle İnci'ye ulaşmamaktadır. Barış, İnci'den mektup alabilmek için daha önceden memurlukta çalışmış biriyle birlikte mektup yazar. Bunun yanı sıra Filiz, Hacer gibi isimlerle de beraber mektup yazar ve İnci'den en sonunda mektup gelecek umuduyla bekler. Barış'ın bu davranışı, hiç pes etmeden umut etmeye devam ettiğini göstermektedir.

Üçüncü olarak, insanların dışarıdan gelecek bir kişi ya da haberi umut ederek hapishane yaşantısına katlanabildiklerini anlatacağım. Uzun zamandır ziyaretçisi gelmeyen ve mektup almayan Gülsüm Ana'ya üç mektup birden gelir. Görüşe de torunları gelir ve Gülsüm Ana çok mutlu olur. Buna ek olarak hapishanede hiç mektup alamamış, sevdikleri hiç görüş gününe gelmemiş kişiler de vardır. Ancak, bir gün haber alacaklarını umut etmekten hiç vazgeçmezler.

"Uçurtmayı Vurmasınlar "da hapishanede yaşayan ve geleceğe dair umut besleyen, o umutlar sayesinde hâlâ mutlu kimseler vardır. O kimseler hapishanede yaşamalarına, dışarıya rahat rahat çıkamıyor olmalarına rağmen, bir gün dışarı çıkmak umuduyla hayata tutunurlar ve özgürlüklerine kavuşacakları günü umutla beklerler. Son olarak şu yargıya varılabilir: Çok kötü şartlarda olunsa da umut etmek insan hayatını olumlu yönde etkiler.

Derin ERGİN Hazırlık

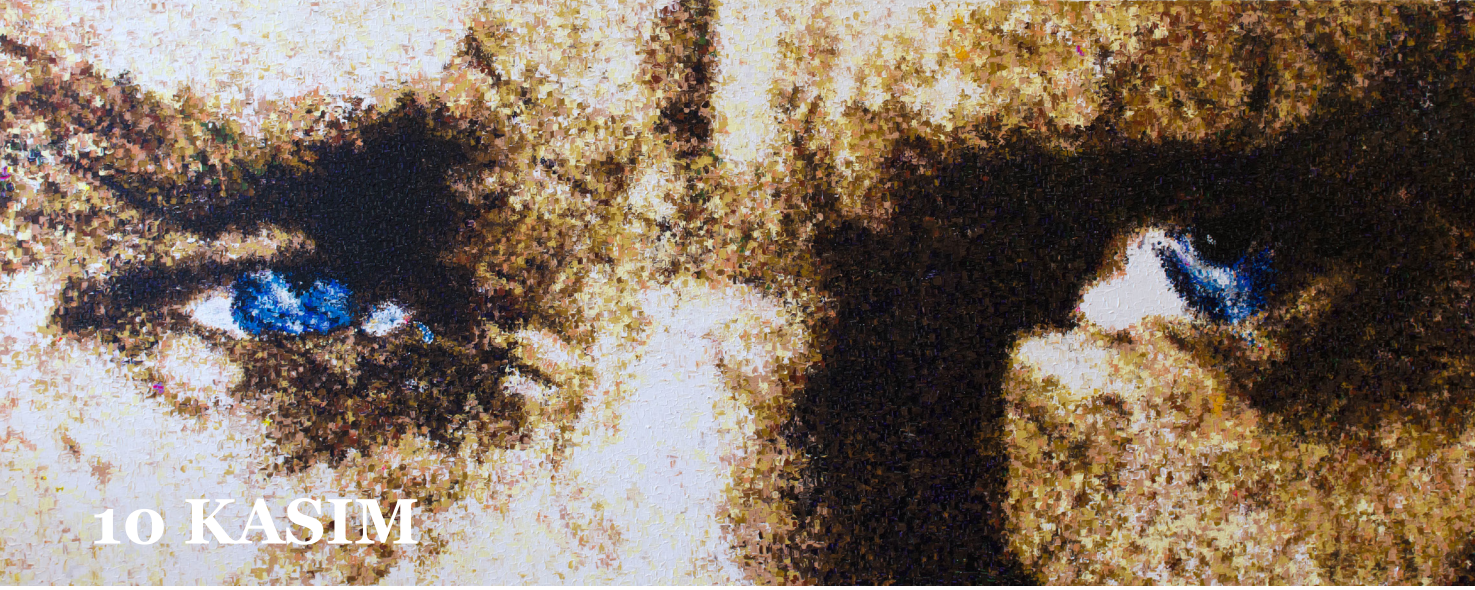

10 KASIM

Tarih: 10 Kasım 1938

Saat: 09.05

Atam, orada mısın? Geliyor mu sesimiz? Millet senin adını bağırıyor, gökyüzü sana ağlıyor bugün. Kapama o deniz mavisi gözlerini Ata'm. Daha görecekleri çok şey var. Durmasın vatan için atan kalbin, n'olursun! Hissedeceği çok şey var. Duyuyor musun Ata'm? Umutlar can çekişiyor. Dinliyor musun? Bırakma bizi. Öğrenemediğimiz çok şey var.

Adı - soyadı. Açılır parantez. Doğduğu yıl - öldüğü yıl. Kapanır parantez. Bir tarih ne çok şey ifade edebilirmiş meğer. Bir çizgi ne çok anlam taşıyabilirmiş. Peki, ya bir isim? Bir isim değildir sadece Mustafa Kemal Atatürk. O bir duygudur, yaşama tarzıdır, düşünme biçimidir. Ve o içimizdedir. Her birimizden bir parça vardır ondan. Doğduğumuz anda aşılanmıştır bize. İsmi kâğıtlara yazıldıkça kalbimize kazınmıştır. Sadece 10 Kasım'da anılmaz Mustafa Kemal. Her gün güneşle beraber tekrar doğar içimizde adı. Güneş batar, gün biter ama o asla bitmez.

Tarih: 10 Kasım 2016

Saat: 09.05

Ata'm orada mısın? Geliyor mu sesimiz? Bak sirenler çalıyor. Her gün adını ağzından düşüremeyen çocuklar bugün konuşamıyor. Şiirlerinde seni yazan şairlerin elleri titriyor, yazamıyor. Her öğüdünde ismini eksik etmeyen büyüklerimiz bugün adını ağızlarına almaya utanıyor. Her gün seni anan millet bugün kan ağlıyor. Ama sen merak etme Ata'm, rahat uyu. Ülken bize emanet. İçimizde yaşıyorsun sen. İnsan ölür toprağa gömülür; sen öldün kalbimize gömüldün. Ve hiçbir kimsenin ölümü senin ölümün kadar öldüremezdi bizi. Rahat uyu Ata'm. Rahat uyu.

Ezgi Su EROĞLU 9 B

THE PLACE WHERE I ALWAYS FEEL HAPPY

Next to a small cottage in a not very well known village far away from Istanbul, there is a great and very old tower that only blooms in the summer. The amount of flowers and the blast of colors that are on this tower is breathtaking. The old and tall tower that can be climbed up to, has a ladder and a lot of plants. The ladder has lots of branches stuck to it which prevents you to climb up if you don't force and break them . Although the ladder is hard to climb, the sacrifice of potentially getting a small slit on your finger is nothing compared to the view when you get on top of the tower.

Why this tower is very important for me is that I met one of my best friends the day I was climbing the tower for the first time. The tower itself looks like it came straight out of a painting of some great artist. To get to the area where you can start climbing you have to go through a narrow but long corridor. There is a small bridge you have to cross to get to the corridor and beneath it there is a huge lake that looks like it's endless. The sky is covered up with trees so you aren't be able to see the sky and the bridge is very unstable since it is very old;you have to be cautious when passing the bridge. It is also wood so it can sometimes be very dangerous. It's just like balancing on a car that has two tires.

The way to the bridge is also a long way, so I, with help of a bicycle, go to the tower where I can meet friends that live close by. With them I can talk and eat some snacks that I get on the road. The path to the tower is rocky. It has plants sticking through the pebbles on the ground. It is likely to see rare animals around there that can only be found in forests, for example a parrot or a deer. I only saw a deer once. There are stories of a huge bear that attacked a house, but obviously the stories are fake because in the story the

bear also has wings. A part of the way to the tower, there are long and thin trees. There is also a long beach that can be seen through those trees and the light that bounces off the sand is the only light source that there is when passing there.

At the start of the long road, there is a mountain that has to be passed. If I could draw landscape pictures, this would be the view I would draw. Although the mountain isn't very tall, I feel like I touch the clouds. On the top of the tower there is a barn that looks like it was wrecked. The steel beams that hold the tower up look like they are about to fall. It's abandoned so it is the perfect target for scary stories for a camp fire. The way down the steep hill has a friendly atmosphere. There are a lot of houses and a lot of cats that run around there. They are usually very energetic and they can be touched! (I'm not good with cats)

Behind the mountain there are a lot of old but very good restaurants and painters that draw people. Especially at night the spirit of the town has a bit more excitement. There are small horse races that are very exciting to watch.The houses are arranged so there are small streets between them. Some of the buildings have very old doors. There is one that has a door that was used in pubs and bars in old cowboy films.

Finally, the whole reason why I bother to go to the tower is because of my friends and the view of the whole path I took. It's so rewarding to see the trees and houses from the top. If you're lucky you'll catch the sunset. The sun is like a huge disco ball. Without any friends, the trip is also kind of pointless since friends are the people who make the trip meaningful. Friends are just the cherry on the cake. Up there you clear your mind and I always for some reason feel happy there.

Berent BAYSAL 9 B

YODA THE DOG

Yoda is almost seven years old and he is a French Bulldog. He is pretty big among his friends. His length is 60 cm and he is 16 kg. Yoda is very cute. He is white but he has three black marks. One of them is on his right eye, the second one is on the middle of his back and the last one is on his butt. His ears are like Master Yoda's from the Star Wars. That's why I named him "Yoda". His ears are always pointing up. But when somebody wants to stroke him, he leans his ears back. He is so fluffy and fat. He doesn't have a tail and his eyes are always wide-open.

He has lots of abilities. One of them is that he can eat everything. If somebody is eating something, he wants to eat it too. No matter what, like beans, corn, rice and cheese. The second thing is that he loves sleeping. He is always at home, so he sleeps much. Very, very much. Like half of the day. I take care of him, that's why he is bit like me; sometimes crazy and always lazy. He can get tired easily. I think Yoda is a bit lovely, he loves being with people. He loves to be with humans I think. He is always like a brother for me, a little brother. I can play with him. Yes, he can't talk but I know he understands my emotions.

When I came home from school or after a long day he will be my friend to play with and help me feel better. My tiredness is gone when I'm with him. I really love to play with his belly and he really likes it. As I said he is fat but this fatness is one of his personal qualities. I love his fatness and I think that is cute. His nose is looking pushed in, because he is a bulldog This causes a breathing problem. At night he snores a lot, like pigs. I think that's cute too.

Yoda has changed. When he was a little puppy, he was a bit amazed and excited, but now he is calm and more serious. He isn't jumping and running around when he is happy, but if you look closer to his face, you can actually see his expression and you can understand if he is bored, sad or happy. The reason why I wrote this essay about him is, except my parents, he is the most important thing in my house.

Mirza TAŞPINAR 9 B

Freedom of Press

We live in such an ever changing world that we have grown up not knowing our basic human rights. That just shows how absolutely dysfunctional our society is. We have become so obsessed with materials and money and all the wrong things that we forgot that we have the freedom to express ourselves. It is a universally acknowledged law. The United Nations' 1948 Universal Declaration of Human Rights states: "Everyone has the right to freedom of opinion and expression; this right includes freedom to hold opinions without interference, and impart information and ideas through any media regardless of frontiers".

We have forgotten our basic human rights and don't do anything about it. Because we believe that there is nothing that we can do. We feel oppressed. Whether it is by our government, boss, family, friends etc. humanity is truly in one of its worst states right now. Perhaps we cannot stop all of the horror that is spreading in the world as a virus, but what we can do is own our rights, voice our opinions and be heard.

Aylin ERDOĞAN 11 B

Freedom of Press

The definition of freedom of press is "the freedom of communication and expression through mediums including various electronic media and published materials". To put it more simply, it is the idea that suggests creating an environment where media professionals can state the truth without any form of threat or fear. The freedom of press is of utmost importance because press is the only thing that informs people about the things going on around them. Any form of informative media being censored means that people are left in the dark, which ultimately leads to the corruption of a civilized society. The basic human right to information should be considered absolutely fundamental in order to maintain order and peace.

In many countries, freedom of press is guaranteed by the constitution. However, when we look at the events happening around the world, that doesn't seem to be the case. Countries such as our own and big countries like the USA all have problems in their system regarding this issue and have yet to achieve the freedom that they need. Journalists are being forcibly removed from covering stories, facing violence and hostile acts from aggressive police officers and even getting jailed for doing their jobs. This is because the government in many countries abuses the power that it holds. Whenever many dishonest politicians and power-holding groups think something is a threat to their reputation or personal interest, they try to censor it. Or if they are not dishonest but rather close-minded and ignorant, they try to censor the important pieces of information that they do not agree with due to their personal beliefs. These types of people are all obstacles in the way of achieving true freedom because they see freedom of press as an obstacle in their own selfish and wicked way.

In my opinion, all governments should make sure that freedom of press is actually achieved and not only said to be "guaranteed" to look morally right. Though there should also be some sort of institution or establishment that monitors the media, since this freedom could be just as easily abused as the power that the government holds. Press should not be allowed to publish any sort of fake, baseless or distorted news. So basically, they should only be free to publish what is fact. The people have the right to be informed, and they should be informed correctly.

Zeynep ÖZOĞUZ 9 A

"Eğitimde fark, IRMAK"

IRMAK
OKULLARI

ANAOKULU - İLKOKUL - ORTAOKUL - LİSE
Cemil Topuzlu Cad. No : 100 34728 Caddebostan / İSTANBUL
T. +90 216 411 39 23 - F. +90 216 411 39 26
bilgi@irmak.k12.tr / www.irmak.k12.tr

irmakokullari